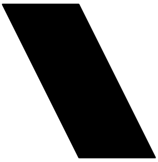

د شعرونو ټولګه:

دا بوټي به لونګ شي

درویش دُراني

۲۰۰۹ع

Download from: aghalibrary.com

د چاپ واک يې له شاعر سره دے

کتاب پېژندنه :

د کتاب نوم	::	دا بوټي به لونګ شي
شاعـــــر	::	درويش دُرانے
خپرووںکے	::	
چاپ کال	::	۲۰۰۹ع
چاپ شمېر	::	يو زر (۱۰۰۰) ټوکه
کمپوزوونکے	::	بارکوال مياخېل
چاپ ځاى	::	يونايټيډ پريس- کوټه

لنډه پېژندنه:

نوم	:	عبيدالله
تخلص	:	درويش
ادبي نوم	:	درويش دُراني
په ختهٔ	:	پوپلزی
اصلي ټاټوبی	:	ارغسان
اوسنی ټاټوبی	:	ګلستان
د استوګني ځای	:	کوټهٔ
وظيفه	:	(استاد) اسټنټ پروفيسر

چاپ کتابونه:

۱. اغزنه لار

۲. زخمي لاسونه

۳. هوا او څراغونه

۴. (ستوري په لمن کي)

۵. په کاڼي کي هينداره

۶. په ناورين پسې ناورين

۷. پښتو عروض

۸. دا بوټي به لونګ شي. همدا کتاب

لړلیک

شمېر	سرلیک	مخ
ا	خپلي خبري	۱
1	د محمدﷺ پر قدم ما ایښود قدم راغلمه	۱
2	چي څۀ لیکم، د محمدﷺ پکي خبره راشي	۳۰
3	که د زړۀ د اوسېدلو ځای سینه ده	۳۱
4	په دې خلکو کي په خوا وه او اوس هم شته	۳۲
5	یار ځکه د شونډو د شکرو ماته ست کوي	۳۳
6	چي بیا نۀ تُوره پورته شي نۀ سر په وینو رنګ شي	۳۴
7	جانانه! نور څۀ ما لره اوس کم راځي په مخه	۳۵
8	ښېرا کوي اثر خو خوږمن زړۀ به یې وي شاته	۳٦
9	خلک نۀ غواړي چي ښکلي پرېشان شي	۳۷
10	تر سر لاندي یې وه توره، دَے ویدۀ ؤ	۳۸
11	ستا نوم یې واخست او له دره و ووت	۳۹
12	تر تا ښه نۀ وه خو په دې به تر تا ښه شوه سپوږمۍ	۴۰
13	ځي په بدو کي تر پایه، نۀ وېرېږي	۴۱
14	جنګ د زړۀ په سر که یې اغزَے نۀ دے	۴۲
15	چي پر ما و درېده شنخته، تۀ را و رسېدې	۴۳
16	تلم دنیا ته له تا یاره، بېرته راغلم	۴۴

17 تر ګُمان لوَړ دے او د خیال په هغه خوا دے جانان ۴۵
18 په کږو سر شو کله هم پر سمه لار رانغے ۴٦
19 اوس به ترې چرته ځو، دلې واړه را و رسېدل ۴۷
20 تۀ د ګلاب پر پاڼو پروت زۀ پر اغزو یم روان ۴۸
21 دا کار خو د غلا کار دے که تۀ غلا کولای نۀ شې ۴۹
22 نۀ مو مړۍ خوند نۀ مو وږۀ سږ برکت لري ۵۰
23 هر وخت نو تلای نۀ شم تر کوره د خپل یار برابر ۵۱
24 یو ځل کړي ځان درباندي ګران بیا درنه ډډه کوي ۵۲
25 تر دنیا تېر شو خو له دې خوار ناخبره تېر شو ۵۳
26 مُلا وي ناست په خپل محراب کي، زۀ له یاره سره ۵۴
27 زما د اوښکو څاڅکي دي جهان دے نور څۀ نشته ۵۵
28 کښېنمه، له غمه سره و ژاړم ۵٦
29 ګل غوندي خو نه یې چي بس تېر به کړې سپرلَے دلې ۵۷
30 مړې سترګي کړي را پورته، بیا ځي پر خپله لاره ۵۸
31 هیله پرې کړه له سهاره او څراغ درسره راوړه ۵۹
32 په کوم ځای کي چي یې تۀ هلته زۀ نۀ یم ٦۰
33 کوټ اخلي، که زر اخلي درویشه! او که زړۀ اخلي ٦۱
34 خدای چي درکړي دي دا پښې خو یو څۀ چل به کوې ٦۲
35 لکه په خاورو چي توده وینه د زړۀ ګډوي ٦۳
36 له زړۀ دي یادومه چي په خُلۀ دي یادوم ٦۴
37 که یې نۀ پېژنې دغه یې نښان دے ٦۵

38 د ژوندانۀ پر لویه لار چې هر قدم اخلمه ٦٦
39 ګوره د سپین مخ د لتهون نتیجه څۀ را خېژي ٦٧
40 جنګ تر منځ زما او د رقیب د سپینو سرو نۀ دے ٦٨
41 کورونه که مو بېل دي، څراغ مو سر ګډ دے ٦٩
42 هر څومره که ډېر وینو سرې بیا هم سرے نشته ٧٠
43 له کومه وخته چې دوی یو پر بل ګزار نۀ کوي ٧١
44 ما که نۀ ویني ړنده ده، زۀ یې وینم ٧٢
45 وینه که یې تویه پاس پر مځکه شي ٧٣
46 په هغو ورځو کې لړ سم وو خلک ٧۴
۴٧ لاس یې پروت زما پر سر ؤ اوس یې پورته کړ دعا ته ٧۵
۴٨ زما پرې څۀ که بل که مړ دے څراغ ٧٦
۴٩ نۀ اوري، خو بیا هم کوه خیال خبره وا نۀ وري ٧٧
۵٠ دومره ماته هم معلوم ستا د کور حال دے ٧٨
۵١ ځمه وزم تر دا اور و هغه خواته ٧٩
۵٢ دښمن ته وارخطا نۀ وو له خپله ویرېدل ٨٠
۵٣ عجبه دا ده چې نصیب راسره روغه وکړه ٨١
۵۴ څوک وتلے نۀ دے روغ ستا له ګردابه ٨٢
۵۵ ځواني له سړي یوسي، تور وېښتۀ له سړي واخلي ٨٣
۵٦ خطا مي دا وه چې پر پلونو د مجنون راغلمه ٨۴
۵٧ مستو څپو ته د دریاب تۀ لاس را و غزوې ٨۵
۵٨ چې به مي ځان ښۀ سم در و ښود نو به تیر شومه زۀ ٨٦

۵۹ را روان شوې د همدغه کار دپاره وم زهٔ ۸۷
٦۰ نور که هر څنګه دې خو دا يې د نر کار کړې دې ۸۸
٦۱ چي پر ما باندي څومره ګران دې هغه نهٔ دې خبر ۸۹
٦۲ د سپين مخ څراغ يې بل دې پتنګان باندي را ګرځي .. ۹۰
٦۳ په حال پوره نهٔ دې خبر، څوک يې را و ګرځوئ ۹۱
٦۴ د قاتل تېغ چي ښکلوم دومره په مينه باندي ۹۲
٦۵ زموږ هغه زخمونه جوړ نهٔ دي، دې بيا روان شو ۹۳
٦٦ اول ښکار کاندي يو زړهٔ او بيا يې پرېږدي ۹۴
٦۷ رُعب يوې خوا ته کړه، جلال له ميانه و باسه ۹۵
٦۸ دَې له واره و ساتم که تا له واره و ساتم ۹٦
٦۹ عجب سرَې دې تل نيکي کوي بدي نهٔ کوي ....
۷۰ که تهٔ له ياره يې روان که يار له تا روان وي ۳۰
۷۱ د ژوندانهٔ تر ټولو غوره نښاني ورکه شوه ۳۱
۷۲ يار ويَل زهٔ تر تا د ښار دا لېونې ښهٔ بولم ۳۲
۷۳ تهٔ که پټ يې له دنيا، و ماته ښکارې ۳۳
۷۴ خالاک دښمن يې ننداره له لري لري کوي ۳۴
۷۵ خير دې د امن ځاى دنيا مهٔ بوله ۳۵
۷٦ ستا د ديدن لار چي په کومو شپو کي بنده نهٔ وي ۳٦
۷۷ ژوند خو مقصد ته ويل کيږي، بې مقصده نهٔ شي ۳۷
۷۸ له يَوهٔ زړهٔ څخه بل زړهٔ اخلي اور ۳۸
۷۹ دا مخامخ چي و دلبر ته ګورې ۳۹
۸۰ مهٔ منه دا چي په ديدن د يار توبه ماتېږي ۴۰

نظمونه :

1 **مزدوره** ۱۰۳

2 **څړه** ۱۰۹

3 **بلنه** ۱۱۱

4 **د ستر ګو رنځ** ۱۱۳

5 **وَسوسې** ۱۱۵

6 **د لاس نخښه** ۱۱۷

7 **خالي تخت** ۱۱۸

8 **هجرت** ۱۲۰

9 **د ژړا ځای** ۱۲۲

10 **سندري** ۱۲۴

11 **د فطرت مرسته** ۱۲۶

12 **د اوسپني کلا** ۱۲۸

13 **لاربنود** ۱۳۰

14 **د تن غړي** ۱۳۲

۱۵ **زما شپېلۍ** ۱۱۳

۱٦ **ورک ماشوم** ۱۱۵

۱۷ **دېوال** ۱۱۷

۱۸ وَ اَنَّهُمْ يَقُوْلُوْنَ مَا لاَ يَفْعَلُوْنَ ۱۱۸

۱۹ **زما برخه** ۱۲۰

۲۰ کچکول ۱۲۲

غزلي

د محمد ﷺ پر قدم ما ایښود قدم راغلمه
خدایه! وم تاته را روان او دا یم سم راغلمه

له خوشحالیو سره زهٔ له تا ډېر لري لاړم
خو بیا چي بېرته را په مخه کړمه غم، راغلمه

په خپل همت ما د ښو هیڅ یو کار هم نهٔ دے کړے
چي تاته راغلم نو دا هم ستا په کرم راغلمه

کله به خپل زړهٔ ته په تا پسې در ننوتم
کله به زهٔ درپسې خواته د حرم راغلمه

ستا د رحمت له برکته په پوره حساب شوم
کنې هر وار به زهٔ درویش په تالهٔ کم راغلمه

چې څهٔ ليکم، د محمد ﷺ پکې خبره راشي
ګرځم په کانړو کې په لاس مې ملغلره راشي

زما په زړهٔ کې وي ستا نوم، زهٔ په هغه ډاډه يم
زما دښمن د جنګ په وخت واغوندي زغره راشي

له دغه ځايه هغه هم بيا په الوت ځي مخته
چې ستا تر دره بې بڼکو، بې وزره راشي

زما پر زړهٔ باندې ستا نوم لکه وړمه و لګي
زما پر ژبه ستا درود لکه شکره راشي

دې دوه جهانه يې د يار، درويش ته فرق نهٔ کوي
که مرګ په لار کې وکړي ځنډ، که ژر تر ژره راشي

○

که د زړهٔ د اوسېدلو ځای سینه ده
نو سینه د کایيناتو مدینه ده

چې یې نور واخلي، دنیا شي دړې وړې
ستا په لاس کې چې وي روغه آیینه ده

چې وي ستا په لټون، بې له هغه سترګې
ډوبه شوې بله هره سفینه ده

ستا مېَن په خپل وزر خېژي آسمان ته
جوړه کړې ورته نورو که زینه ده

که جنت ته ځي نو ستا پر لار به لاړ شي
برابره ستا درویش ته زمینه ده

4

○

په دې خلکو کې په خوا وه او اوس هم شته
د نفاق لویه بلا وه او اوس هم شته

د دیدن ترې خبر دي چې تر ښکلو
تاو د اوسپنې کلا وه او اوس هم شته

چې د حق پر لاره باندې به روان شوې
نو په مخ کې کربلا وه او اوس هم شته

ګرانې! ما مجنون ته و ویَل په خوب کې
ستا په وخت کې هم لېلا وه او اوس هم شته

یَوه داسې ډله وه په دې وطن کې
چې وژنه یې روا وه او اوس هم شته

۲ جولای ۲۰۰۵ع

يار ځکه د شونډو د شکرو ماته ست کوي
مال چي ورکوې د خدای په لار کي برکت کوي

کاڼي ته چي لاس کړم نو له پاسه دا آواز راشي
ښله يې د خدای له ذکره باسې، عبادت کوي

زړۀ که ور سپارې نو بېرته روغ په ګوتو نۀ درځي
ښکلي همېشه په امانت کي خيانت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غواړي
څوک و دې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زۀ د شک په سترګه د لستوڼي مار ته و ګورم
دُوی وايي درويش خو له دوستانو هم نفرت کوي

۱۲ جولای ۲۰۰۵ع

○

چي بیا نهٔ تُوره پورته شي نهٔ سر په وینو رنـګ شي
باداره! دغه جنـګ دي د وطن آخري جنـګ شي

که زړونه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کانې به لعلونه شي، دا بوټي به لونـګ شي

تر څو به دُوی په کلي کلي ګرځي دا به وایي
چي دا مېنه دي ورانه شي او هغه کور دي ړنـګ شي

تهٔ بله ډېوه نهٔ یې او که چرته ډېوه هم شې
له ما به هیله نهٔ کوې چي دے به مي پتنـګ شي

که ګورې له لستوڼیه به یې سور خنجر را ووزي
درویشه! چي روان درسره څوک دلته پر څنـګ

شي

○

جانانه! نور څۀ ما لره اوس کم راځي په مخه
چې هري خواته مخه کړم ستا غم راځي په مخه

چې تاته در روان یم یو عالم راسره درومي
له تا چې را روان شم یو عالم راځي په مخه

دا څوک په ډېر افسوس وايي: دنیا څومره کږه شوه
په زر کسه کې ما لره یو سم راځي په مخه

یو څوک مې پر ورغوي باندې بله ډېوه کښېږدي
د مینې په مزل کې چې تورتم راځي په مخه

موږ غواړو چې هغو ته هم په ګوتو ورکړو تُوره

درویشه! خاوندان چې د قلم راځي په مخه

○

۷ جولای ۲۰۰۷ع

○

ښېرا کوي اثر خو خوږمن زړهٔ به يې وي شاته
په غشي که ويشتهٔ کوې ليندهٔ به يې وي شاته

دېوال مو دے په وړاندي نړوو يې خو پوه نهٔ يو
غمي به وي، ماران به وي که څهٔ به يې وي شاته

يو کاڼے مي را پرېووت پر سر باندي نابېره
خبر نهٔ يم چي لاس د کوم ړاندهٔ به يې وي شاته

دُوی ټول په دې خوشحاله دي چي لمر هغه دے راغے
خو زهٔ په دې خفه يم چي تيارهٔ به يې وي شاته

د سپينو اوبو څاڅکي ته که خلک اوښکه وايي
درويشه! نو يو زړهٔ او دوه لېمهٔ به يې وي شاته

۵ جولای ۲۰۰۵ع

○

خلک نۀ غواړي چې ښکلي پرېشان شي
بس له ورایه ورته وګوري، روان شي

دا چې هره ورځ ورکېږي دلته زړونه
هسې نۀ چې تول پر تا باندې تاوان شي

زړۀ مې ستا دېرو بېورو داسې نرے کړ
چې رقیب شړې نو هم زما ارمان شي

تا که و خندل هغه وخت به سپرلے شي
ما که و ژړل هغه دم به باران شي

د درویش خاورین وجود به هم سرۀ زر شي
که دې شوندو ته نزدې لکه پېزوان شي

○

ترسر لاندي يې وه توره، دَے ويدهٔ ؤ
تا چې مور کړه باندي بوره دَے ويدهٔ ؤ

مخامخ راته بلا وه زهٔ ولاړ ومـ
وه يې سر ته ناسته حوره دَے ويدهٔ ؤ

د ماشوم سېلاني مور په کور کي نهٔ وه
ورته ناسته وه مزدوره دَے ويدهٔ ؤ

له غفلته چې يې واړه اولس لوټ شو
دے دا مشر بې قصوره، دَے ويدهٔ ؤ

ؤ دښمن خو ما چې وار باندي ونهٔ کړ
اے درويشه! ومـ مجبوره دَے ويدهٔ ؤ

۲۲ جولاۍ ۲۰۰۵ع

○

ستا نوم يې واخست او له دره و ووت
د لښکر مخته بې لښکره و ووت

بيا به له ما د غفلت خوب شړي څوک
که مي اغزَے د زړهٔ له سره و ووت

زړهٔ يې را نهٔ کړ، يار زما له کوره
يووړله بېرته دا ډېره، و ووت

دروند ؤ چې ستا غم يې په زړهٔ کي پروت ؤ
سپک شو چې ستا خيال يې له سره و ووت

درويش پر تورو بلاګانو واوښت
چې کوم ساعت ستا له نظره و ووت

۲۶ جولای ۲۰۰۶ع

○

ترتا ښه نهٔ وه خو په دې به تر تا ښه شوه سپوږمۍ
د لرې لرې نه به کله را ښکاره شوه سپوږمۍ

ستا د راتلو وعده لا نهٔ ده پوره شوې اشنا
زر ځله نیمه شوه او زر ځله پوره شوه سپوږمۍ

مجنون سپوږمۍ ته ګوته ونیوه او و یې ویَل
دا وه په ورځ د لیلا مخ او اوس په شپه شوه سپوږمۍ

دا ویَل کیږي چې دوې خوندې له جنته راغلې
په هغه دوو کې یَوه تهٔ یې او یوه شوه سپوږمۍ

وم ستا د مخ په ننداره، زهٔ درویش نهٔ خبریدم
چې کله پریووت زیړے لمر، کله ښکاره شوه سپوږمۍ

○

ځي په بدو کي تر پایه، نهٔ وېرېږي
دا اُمت هم اوس له خدایه نهٔ وېرېږي

چي وي پروت پر خزانه هغه خو مار وي
دُوی به ولي له بدایه نهٔ وېرېږي

دا وطن داسي وطن نهٔ دے اشنایه!
چي اشنای به له اشنایه نهٔ وېرېږي

زهٔ وېرېږمه که نهٔ، تهٔ ښهٔ خبر یې
خو دښمن وته مي وایه، نهٔ وېرېږي

درویش اوس هم مار تر ستوني نیوے نهٔ
شي

دومره ده چي ترې له ورایه نهٔ ویریږي

۲۹ جولای ۲۰۰۵ع

جګ د زړهٔ په سر که یې اغزَے نهٔ دے
هر څو که سرے ښکاري، سرَے نهٔ دے

وي به مجنون هم له عاشقانو خو
مشر د دا ډلي زهٔ یم، دَے نهٔ دے

مورې یو په هر حال کي پلویان د ژوند
غوښتے مو دښمن له هم مرګَے نهٔ دے

یار مي دے څراغ رقیب لوګے، مګر
دا لوګَے د دا څراغ لوګَے نهٔ دے

څهٔ لره د يار په زلفو لاس وهې
وه درويشه! مار د لوبو شَے نهٔ دے

۲٦ جولای ۲۰۰۵ع

چي پر ما و درېده شنخته، تهٔ را و رسېدې
دا زهٔ ژر لاړم که ناوخته تهٔ را و رسېدې

غمه مننه دي کوم زهٔ دي يواځي نهٔ کړم
چرته چي بېل شومه له بخته تهٔ را و رسېدې

په بده ورځ کي د وطن خدای خبر چرته ورک وې
چي بلا لري شوه له تخته تهٔ را و رسېدې

وايه د کومي بلا مخ له موږه واړاوهٔ تا؟
وايه پر کومه يوه سخته تهٔ را و رسېدې؟

درویش دي پرې نۀ ښود چي خلک شي په جنګ ورسره
چي شوه خبره یې کرخته تۀ را و رسېدې

۲۸ جولای ۲۰۰۵ع

تلم دنیا ته له تا یاره، بېرته راغلم
را معلومه نۀ وه لاره بېرته راغلم

له وطنه ستا له لاسه وم وتلے
و وطن ته ستا دپاره بېرته راغلم

د رقیب جنګ ته به بېرته ور روان شوم
چي کوم وخت به له دا کاره بېرته راغلم

لکه لمر چې ماځیګر به تـګ ته اړ شوم

زۀ به تاته تر سهاره بیرته راغلم

○

زۀ په بدو پسې ووتم درویشه!

خو د خپل ضمیر له ډاره بیرته راغلم

۳۱ جولای ۲۰۰۵ع

ترګُمان لوَړ دے او د خیال په هغه خوا دے جانان
د دغه هر یَوهٔ دېوال په هغه خوا دے جانان

بارخو او شونډې یو پړاو دے، دا منزل مهٔ ګڼه
پوهه شه چې ډېر د خپل جمال په هغه خوا دے جانان

شوم مخامخ به په هر حال کې له سرابه سره
شوه را معلومه د هر حال په هغه خوا دے جانان

د بېلتانهٔ تر لوی دریاب په څهٔ کړاو را تېر شوم
اوس بیا دُوی وایي د وصال په هغه خوا دے جانان

درویشه! و زغمه دا ژوند لکه خنجر په زړهٔ کې
د دې عذاب، د دې وبال په هغه خوا دے جانان

۱۰ اګست ۲۰۰۵ع

○

په کږو سر شو کله هم پر سمه لار رانغے
زړۀ د کار شے ۀ مګر ما لره په کار رانغے

زما په خیال چې ۀ څراغ هغه د شپې بل نۀ شو
زما په فکر چې ۀ لمر هغه سهار رانغے

چا چې زړګے یوور له ما هغۀ دا ظلم وکړ
زما د سر وړلو دپاره دویم وار رانغے

چې خزانه په دې ویجاړو کنډوالو کې نشته
دا به مو هله زړۀ ته و لوېږي که مار رانغے

په تنګ دې وایي درویش، اَخ دزړګي توان مې درومي
په نۀ راتګ دې وایي اُف د زړه قرار رانغے

۲۹ ستمبر ۲۰۰٦ع

○

اوس به ترې چرته ځو، دلې واړه را و رسېدل
بېوزلي، وېره او وير درې واړه را و رسېدل

دنيا خو وه بس يَوه لار، لمر به د ورځې تېر شو
روښانه ستوري به د شپې واړه را و رسېدل

په حال خبرو خلکو هله زهٔ په حال خبر کړم
چې دښمنان تر دروازې واړه را و رسېدل

دننه نهٔ شول خپل خپل زړهٔ ته ستا د ديد دپاره
دا ساده ګان ستا تر کوڅې واړه را و رسېدل

ترې غمونه مې څښې وينه د زړګي درويشه!
دغه مرغان تر دې چينې واړه را و رسېدل

۱۵ اکتوبر ۲۰۰۶ع

تهٔ د ګلاب پر پاڼو پروت زهٔ پر اغزو یم روان
تهٔ به تر څو کوې دا خوب، زهٔ به تر څو یم روان

کله چې تهٔ راغلې نهٔ یې تر هغو یم زهٔ ناست
کله چې و نهٔ رسم تاته تر هغو یم روان

خود به مې ګرم ګڼې اشنا! تا وېل څه په منډه
زهٔ ستا له کوره یم روان مګر ورو ورو یم روان

مور جنګ ځپلو ته سېلاب هم یو لښکر ښکارېږي
توره مې واخسته او مخته د اوبو یم روان

ژوند بس تر هغه وخته ژوند ګڼم درویشه چې زهٔ
پر خپله مځکه یم روان، پر خپلو پښو یم روان

۱۵ اکتوبر ۲۰۰۶ ع

○

دا کار خو د غلا کار دے که تهٔ غلا کولای نهٔ شې
درویشه! نو دیدن بیا د اشنا کولای نهٔ شې

ما و ویَل رقیب ته چې زهٔ لاړم د یار کور ته
دهٔ و ویل که زهٔ وم داسې بیا کولای نهٔ شې

خوږې شونډې دې ښکل کړې اوس په فکر د توبې یې
تا هغه کار خو وکړ مګر دا کولای نهٔ شې

دا نهٔ ده چې تا مینه د یثرب نهٔ پرېږدې تګ ته
دا و وایه سفر د کربلا کولای نهٔ شې

درویشه! شاعري له پلوشو اوبدله کېږي
شاعر نهٔ يې اوبدل که د رڼا کولاى نهٔ شې

۱۰ اکتوبر ۲۰۰۶ع

نهٔ مو مړی، خوند نهٔ مو وړهٔ سرِ برکت لري
ښکاري چې باچا مو بيا يو لوی ظلم ته نيت لري

ما ويَل اشنا يو سړَے ما ستا در ته نهٔ پرېږدي
دهٔ ويَل چې دا سړے دي تل خدای سلامت لري

زر د عزت شے دي په دنيا کې دا منم مګر
داسي خلک هم شته چې زر نهٔ لري عزت لري

څوک بس اغزے بد ګڼي او باسي يې له لاري نه
څوک بيا چې دا کار کوي نو هيله د جنت لري

ستا نوم يې په ياد دے که يې دا له ياده ونه ووت
غم د درويش نشته بيا توبه د آخرت لري

۱۰ اکتوبر ۲۰۰٦ع

هر وخت نو تلای نۀ شم تر کوره د خپل يار برابر
زۀ دغه کار هله کوم چې مې شي وار برابر

ځې سمه لار خو نو تر ياره، ځکه نۀ وايم زۀ
رقيب ته دا چې خدای دې کړه پر سمه لار برابر

کله بس هسې درته و خاندي يو ښکلے چرته
کله بس هسې کړي څښتن د سړي کار برابر

شوه مرتبه مې تر دا نورو شهيدانو کمه
تر ټولو وروسته شو پر ما باندې ګزار برابر

مقام د کوم يَوۀ ښکارېږي درته لوَړ درويشه!

دَے تخت ته وخوت، زۀ نصيب کړمه پر دار برابر

○

۲۷ اکتوبر ۲۰۰۷ء

يو ځل کړي ځان درباندي ګران بيا درنه ډېره کوي
يار مي کوچَے دے له يَوهٔ زړهٔ بل ته کډه کوي

ښايي د پوهي په زور تا کوهي ته پوري وهي
د تُوري څوکه خو يې وېره ستا له هډه کوي

هر يو وګړے د دې ښار په عجب رنځ اخته دے
ژبه يې سمه وي، خبره ګډه وډه کوي

يو يو سړے لکه په بار کي کوږ لرګے داسي وي
نهٔ لار له کلي سره باسي، نهٔ ترې کډه کوي

درويش يې خوښ نهٔ دے خو شعر د هغهٔ يې خوښ
دے

مېوه د وني خوري او کرکه يې له ډېره کوي

۳۰ اکتوبر ۲۰۰٦ ع

تر دنيا تېر شو خو له دې خوار ناخبره تېر شو
چې د کوم ځۀ دپاره دَے له خپله سره تېر شو

ما به ويَل دا به هم ما رنګه وي يار شړلے
زما تر مخ چې به پر لار څوک در په دره تېر شو

بس يو تېرۀ غوندي اغزے به مي په زړۀ کي مات شو
چې کوم ګل مخے به مي چرته له نظره تېر شو

ۀ په وژلو ګرندے او د دې فرق پرې نۀ ۀ
چې تر سر تېر شو د يو چا، که تر ډېره تېر شو

اوس د هغهٔ له لاسه دے په لُوی عذاب مبتلا
د چا په هیله چي درویش دا ستا له دره تیر شو

۱۰ نومبر۲۰۰٦ع

○

مُلا وي ناست په خپل محراب کي، زۀ له ياره سره
دلته اوس نۀ لري څوک کار د بل له کاره سره

ستا د دوو سترګو رڼا ما له هم په کار راتلله
چي زۀ و تۀ به وو روان کله پر لاره سره

چي کومه کرښه ترې را تاو اے هوده ګره کړه تا
شوم په هغې کي زۀ هم بند پاته له ماره سره

فرق ستا د ښکلي او زما د بدرنګ مخ په ګورو
راځه چي دواړه مخته ونيسو هينداره سره

درويشه! خار خو وي د هر يوۀ ګلاب په څنګ کي
مګر ګلاب مۀ غواړه تۀ له هره خاره سره

۲۹ دسمبر ۲۰۰٦ع

زما د اوښکو څاڅکي دي جهان دے نور څهٔ نشته
باران دے او باران دے نور څهٔ نشته

کوو يې، که هر څو د مستي مينې په سودا کې
تاوان دے او تاوان دے نور څهٔ نشته

که زهٔ ورځني ژاړم او که زهٔ ورپسې ژاړم
جانان دے او جانان دے نور څهٔ نشته

زما په شان به تهٔ هم يو وخت وايې چې په ژوند کې
ارمان دے او ارمان دے نور څهٔ نشته

درويشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښان دي
قرآن دے او قرآن دے نور څهٔ نشته

۳۰ دسمبر۲۰۰٦ع

کښېنمه، له غمه سره و ژاړم
ښۀ له دې همدمه سره و ژاړم

تۀ په غوړېدو د ګلاب و خانده
زۀ به له شبنمه سره و ژاړم

کله کله خپل غمونه هېر کړمه
لږ له نور عالمه سره و ژاړم

جګ په پښو اغزے مي، شي په زړۀ کي مات
زۀ له هر قدمه سره و ژاړم

جوړه شي درویشه! شاعري تړې نه
زۀ چي له قلمه سره و ژاړم

۳۰ دسمبر ۲۰۰۶ع

○

ګل غوندي خو نه يې چې بس تېر به کړې سپرلَے دلې
پاته شې په مني کي هم تهٔ لکه اغزَے دلې

څوک د جنګ مېدان ته ځي چې ځان مرګي ته و سپاري
څوک په ارام ناست دي وايي را به شي مرګے دلې

ما وېل جانانه! تهٔ چې ځې زهٔ به يوائې شم
دهٔ رقيب را مخته کړ چې پاته به شي دَے دلې

داسي وارخطا شوه په ګودر کي په ليدلو مي
زړهٔ زما يې واخست او ترې پاته شو منګے دلې

دے درويش په خپل وجود کي داسي لکه دوه چې وي
کله وي هوسۍ دلې او کله وي زمرے دلې

۴ جنوري ۲۰۰۷ع

مړې سترګي کړي را پورته، بیا ځي پر خپله لاره
ما پوري وهي اور ته بیا ځي پر خپله لاره

د خپلي لاري خلک هم کانړې را غوزار کړي
زما و نړاند کور ته بیا ځي پر خپله لاره

چي هر زورَور راشي، غرور یې دلته مات شي
سلام وکړي ستا زور ته بیا ځي پر خپله لاره

دنیا یو هنګامه ده، هر څوک چي ورته راشي
لږ غوږ شي دغه شور ته بیا ځي پر خپله لاره

درویش خو دومره پرېږده په ژوند کي درېدو ته
چي و ګوري ستا لور ته بیا ځي پر خپله لاره

۹ جون ۲۰۰۷ع

○

هيله پرې کړه له سهاره او څراغ درسره راوړه
شپه اوږده و ګڼه ياره او څراغ درسره راوړه

بُوري مور د خپل زُوی تُوره د خرڅلاو دپاره راکړه
چې دا يوسه تر بازاره او څراغ درسره راوړه

نۀ مې خپل مخ دے ليدلے، نۀ به ستا څهره سهي کړم
تور زندان لره هينداره او څراغ درسره راوړه

د نکير منکر حال راغے چې په قبر کې تيارۀ ده
ځان په دې کړه خبرداره او څراغ درسره راوړه

په راتګ دې توره بخته! درويش نور په تيارو پټ شي
ځان څۀ سپين کړه له دې واره او څراغ درسره راوړه

۱۵ اګست ۲۰۰۷ء

○

په کوم ځای کي چي يې ته هلته زۀ نۀ يم
درسره وي زما زړۀ هلته، زۀ نۀ يم

چي وي چرته کي سراب هلته ما غواړه
چي وي چرته کي اوبۀ هلته زۀ نۀ يم

که راتـګ غواړې تر ما په غم پسې شه
چي ښادي کړي چرته تلۀ هلته زۀ نۀ يم

د جانان تر څنـګ ناسياله رقيب ناست دے
چي يم وړ د کوم ځای زۀ هلته زۀ نۀ يم

ما وېَل ته خو د يار په زړۀ کي اوسې
درويش و وېَل چي نۀ هلته زۀ نۀ يم

۲۳ اګست ۲۰۰۷ع

○

کوټ اخلي، که زر اخلي درویشه! او که زړهٔ اخلي
خلک سوداګر دي دلته هر شے په تالهٔ اخلي

اور یې لګېدلے په وطن دے دا وژل غواړي
بله کاسه نهٔ لري په سترګو کي اوبهٔ اخلي

څوک وایي جانان دي په خپل زړهٔ کي ماته ځای راکړي
څوک وایي دا ډېره ده چي نوم مي په ښه خُلهٔ اخلي

زړهٔ مي زخم زخم کړ چي کله وینه یاده شوه
اوښکي مي ور مخته کړې چي دُوی ویَل اوبهٔ اخلي

مینه به په زړونو کي د ښکلو را پېدا نهٔ کړې
دا د غرونو کاڼي دي، درویشه! دا اور نهٔ اخلي

۵ نومبر ۲۰۰۷ع

خدای چې درکړي دي دا پښې خو یو څۀ چل به کوې
که پر سکروټو باندي وي نو هم مزل به کوې

د یار د مخ د ښکلولو نیت کوې هره ورځ
د ثواب کار تش په نیت نۀ کېږي، عمل به کوې

جنګوې سترګې به یو ځل له یَوۀ ښکلې سره
که اتل نۀ یې هم دا یو کار د اتل به کوې

غدار وژل، دښمن شړل دي دوه لازم کارونه
که په دا دوو کې یو کول وي نو اول به کوې

درویشه! زۀ غواړم پښېمانه دښمن وبخښمه
مګر یاران وایي خبره د بدل به کوې

۱۴ نومبر ۲۰۰۷ع

○

لکه په خاورو چې توده وینه د زړهٔ ګڼوي
درویش په داسې درد په خپل کلام خوارهٔ ګڼوي

د هر پې مخې پر بارخو چې خوله وینم، وایم
ګوره قدرت هم له شودو سره اوبهٔ ګڼوي

دا سرې ورک ښهٔ دې چې ژوند یې دې د قام تریخ کړې
دغه لاس مات ښهٔ دې چې زهر په والهٔ ګڼوي

دا ستا له ما تور شوې زړهٔ به هغه سپین کړي بیرته
ستا په بارخو کې چې له سپینو سره، سرهٔ ګڼوي

زما تودې اوښکې د یار له سرد مهریه ښاخې
درویشه! مینه له تودو سره سارهٔ ګڼوي

۱۶ نومبر ۲۰۰۷ ع

○

له زړهٔ دي يادومه چي په خُلهٔ دي يادوم
هر څهٔ له خياله و باسم چي زهٔ دي يادوم

چي دُوی وم زهير کړے هغه بد يې هېروم
چي تا وم نازولے هغه ښهٔ دي يادوم

زما د زړهٔ درزا ته دي لږ ونيسي خپل غوږ
که څوک داسي ګُمان کوي چي نهٔ دي يادوم

چي ژبه مي د غم تر کاڼي لاندي وي کوم وخت
زهٔ کار له اوښکو اخلم، په لېمهٔ دي يادوم

وطنه زهٔ دروېش ستا اتلان نهٔ هېروم
ژونديو ته دي ډاډ ورکوم، مړهٔ دي يادوم

۱۶ نومبر ۲۰۰۷ع

○

که يې نهٔ پېژنې دغه يې نښان دے
چې په سترګه کې يې اوښکه وي انسان دے

ښادي بيا شوه د رقيب کره دننه
غم زما د کور و خواته را روان دے

زهٔ اوس هم وايم چې اوښکې پکې ډېر شي
بيا ژور تر سمندر د سترګې ميان دے

په وړه خُلهٔ چې کوې لويه خبره
دا ستا غشے ولې غټ ستا تر کمان دے

د درويش د عمر څهٔ کوې پوښتنه
چې غزل ليکي تر اوسه خو نو ځوان دے

۱۶ نومبر ۲۰۰۷ع

○

د ژوندانهٔ پر لویه لار چې هر قدم اخلمه
له خپله ځانه سره زهٔ یو نوے غم اخلمه

وړم د یَوهٔ دیدن دپاره د کلونو ستړیا
خواري په عشق کې ډېره کاږم، اُجرت کم اخلمه

د یار له در سره ترلے هر شے قدر غواړي
نور خو لا پرېږده د رقیب نوم به هم سم اخلمه

تاسي هم څهٔ ته چې اړتیا لرئ هغه شے واخلئ
زموږ په خوا زخمونه ډېر دي، زهٔ ملهم اخلمه

دروا‌غجن یار وایي: ما زړهٔ د درویش وړے نهٔ
دے

پر دې خبره باندي زر واره قسم اخلمه

۱۸ نومبر۲۰۰۷ع

○

ګوره د سپین مخ د لمون نتیجه څۀ را خېژي
مزل په پښو کوم، تناکي مي پر زړۀ را خېژي

والۀ بهیرږي د شودو، زۀ یې پر غاړه ناست یم
چي ترې منګول را ډکومه نو اوبۀ را خېژي

وطن زموږ مخته وچ دیګ دے، پر اور باندي پروت دے
د دوی دپاره ترې اووۀ رنګه خواړۀ را خېژي

خلک سپوږمۍ ته بره و ختل، نور بره خېژي
پښتون بېغمه په کوهي کي پروت دے، نۀ را خېژي

د درویش زړۀ دے سمندر پکي هر غم ډوبیږي
زړونه یې تنګ دي دا چي چیغي یې تر خُلۀ را خېژي

۱۸ نومبر۲۰۰۷ع

○

جنګ تر منځ زما او د رقيب د سپينو سرو نهٔ دے
ديد د يار د مخ مو يو پر بل باندي پېرزو نهٔ دے

زړهٔ مي له مودو راسې د ښکلو په قبضه کي دے
څوک اوس دا مني چي دا زما دے د هغو نهٔ دے

ما ويَل چي زړهٔ مي شي په جوړ داسي څهٔ ووايه
تا ويَل چي دغه مات کودے د جوړېدو نهٔ دے

څوک وايي ستا ورک زړګے ستا خپلو اوښکو وړے دے
څوک وايي چي دا کار دے د ښکلو، د اوبو نهٔ دے

ليک د يار راغلے دے درويش ته، دے يې نهٔ لولي
وجه يې دا ښيي چي ليکلے په پښتو نهٔ دے

۱۸ نومبر ۲۰۰۷ء

کورونه که مو بېل دي، ځراغ مو سر ګډ دے
ملګرو! درد مو يو دے او داغ مو سر ګډ دے

که ژبې زموږ دوې دي، خبره مو يوه ده
يو رنګه کوو فکر دماغ مو سر ګډ دے

که مَے پکي چا راکړل نو دواړه به پرې مست شو
که زهر وو نو مرو به، اياغ مو سر ګډ دے

دا خاوره که سرۀ زر شي نو دواړه به شتمن شو
راځه وطن ودان کړو، دا باغ مو سر ګډ دے

که ځای نن د سندرو کاغ کاغ د درويش ونيو
زغمو به يې په ګډه دا زاغ مو سر ګډ دے

۱۹ نومبر ۲۰۰۷ع

○

هر څومره که ډېر وينو سرې بيا هم سرَے نشته
ورِ د ښکلولو چي وي دا رنګه تندَے نشته

ما ويَل د ښکلو له کوڅې روغ را وتلے يم
اوس مي ورته پام شو، په کوګل کي مي زړګے نشته

زهٔ بيا هم په ښهٔ وخت کي د يار کوڅې له راغلمه
پلونه که هر څو د رقيب پاته دي خو دَے نشته

دا خو علامه د نېکمرغئ و ماته نهٔ ښکاري
هر سړے هوښيار دے په دې ښار کي لېونے نشته

دوی د رقيب زړهٔ راوړي درويشه! چي ور خوږ يې کړه
زهٔ دا ورته ووايم له ما سره اغزے نشته

۲۰ نومبر۲۰۰۷ع

○

له کومه وخته چي دوی یو پر بل ګزار نۀ کوي
دنیا خفه ده، وایي دا خلک خپل کار نۀ کوي

ستا د بڼو څوکي هم عمر کړلې پڅي غوندي
ستا سترګي زړونو ته اوس هغسي ژر لار نۀ کوي

دومره مي وکته ستا لار چي مي ځواني په تلو شوه
زۀ بیا هم ناست یم خو ځواني نور انتظار نۀ کوي

د یار د زړۀ را اخستل وو ما اسان ګڼلي
دا مي ګُمان ؤ چي ډېره نو انکار نۀ کوي

منم درویش جواب د خښتي ورکوي په کاڼي
خو پر هیڅا باندي هم وار له مخه، وار نۀ کوي

۲۰ نومبر۲۰۰۷ع

○

ما که نهٔ ویني ړنده ده، زهٔ یې وینم
ښادي ستا کره مېشته ده زهٔ یې وینم

تهٔ یې نهٔ وینې د لمر په لکۍ پورې
چې ترلې توره شپه ده، زهٔ یې وینم

ونې ځای کړې په خپل ذهن کې او تهٔ پټ یې
در اخستې چا اره ده، زهٔ یې وینم

دے زما او د دنیا تړاو بس دومره
دا مې نهٔ ویني ویده ده زهٔ یې وینم

د درویش له شاعرۍ څه راته ګډه یې
که بېکاره ده که ښه ده زهٔ یې وینم

۲۱ نومبر ۲۰۰۷ع

○

وینه که یې تویه پاس پر مځکه شي
لویه ککرۍ به دي څۀ سپکه شي

یار ته تلم خو و رسېدم خدای ته زۀ
کله کله لار ښه وي چې ورکه شي

وینه په دې ځای کې په اوبو اوړي
زړۀ که دي راوړے وي، کونجکه شي

هر ښکلے، انسان وي او خطا کوي
زۀ چې پرې مېَن شم ملایکه شي

نۀ یې کوې، کار که په درویش کوې
ورکه شي چې کله تر ملکه شي

۵ دسمبر ۲۰۰٦ع

○

په هغو ورځو کې لږ سم وو خلک
چې پر دې مځکه باندې کم وو خلک

زهٔ شوم له تا سره په لار کې پاته
روان چې لور ته د حرم وو خلک

چې خوشحالي به يې اوږده شوه لږه
په انتظار به بيا د غم وو خلک

زهٔ د مرغيو چونهار ته ولاړ
پر لاره باندې ماته تم وو خلک

درويش وو سم لکه الف د الله
چې د باچا په مخ کې خم وو خلک

۶ دسمبر۲۰۰۷ع

○

لاس یې پروت زما پر سر ؤ اوس یې پورته کړ دعا ته
چي پناه یې وه راکړې هغه ما سپاري مولا ته

ښکارېدل چي ستا له دره چا په زوره دي شړلي
یو څهٔ خلک تلل په وړاندي خو بیا بیا یې کتل شاته

دا له ما اخستے مال به په قیامت راکوې بېرته
وړې له ما سر په مفته زما بار بلي دنیا ته

د دې ځای د څهٔ وګړو بل هیڅ کار بې له دې نشته
چي زما د کوڅې لاره سمه و ښیي بلا ته

یو دروېش که رښتیا وایي د درواغو په دې وخت کي
نو تر څو به خلک ناست وي د یَوهٔ څراغ رڼا ته

زما پرې څۀ که بل که مړ دے څراغ
زۀ په کوهي کې یم او لوَړ دے څراغ

دا هم درواغ نۀ دي چې سوځي پتنګ
دا هم رښتیا نۀ دي چې پړ دے څراغ

ستا خپلې سترګې په غبار ډکې دي
نۀ رڼا خړه ده، نۀ خړ دے څراغ

ځان کړئ د لمر وَ ښۀ راغلي ته تیار
شپه په وتو او مخ په ځوَړ دے څراغ

درویشه! پوه نۀ وم چې یم ړوند شوے
چې شوم را ویښ، ما وې چې مړ دے څراغ

۸ دسمبر ۲۰۰۷ع

○

نۀ اوري، خو بيا هم کوه خيال خبره وا نۀ وري
دا د ميني راز دے چي دېوال خبره وا نۀ وري

راشي جانان راشي ماته ووايي چي څنګه يې؟
زۀ چي ورته وايمه خپل حال، خبره وا نۀ وري

هر زړۀ ته چي ووايمه دار دے پرې ونۀ ځانګې
شي هغه په زلفو پوري ټال خبره وا نۀ وري

هسي خو ژوندے يم مګر څۀ به يې ژوندے ګڼې
څوک چي د خپل يار له خُلې په کال خبره وا نۀ وري

خوار دي اے درويشه! او دغسي به خوار پاته وي
څو چي پښتانۀ د لوی خوشحال خبره وا نۀ وري

۱۰ دسمبر ۲۰۰۸ع

○

دومره ماته هم معلوم ستا د کور حال دے
د جنت په دېوال پوري يې دېوال دے

د ښکلا په هغه دومره نندارو کي
ماته ياد بس يوه زنه ده، يو خال دے

خلک ماويني چي ګرځمه پر مځکه
زړۀ مي نۀ ويني چي ستا په زلفو ټال دے

يو وخت تۀ دلته هر چا زما ګڼلې
مګر اوس د لړو خلکو دغه خيال دے

نن درويش د شپې راتګ ته دے
خوشحاله

په لومړي ځل يې موندلے يو مشال دے

۱۲ دسمبر۲۰۰۷ء

ځمه وزم تر دا اور و هغه خواته
دے زما د جانان کور و هغه خواته

ما ويَل چي بيا به چرته سره وينو
زما يار ويَل د ګور و هغه خواته

له جانانه چي زهٔ شومه لرِ څهٔ لري
دهٔ ويَل راته چي نور و هغه خواته

شيخ، بېلتون، رقيب، افلاس او زهٔ په جنګ وو
يو دې خواته ؤ، ځلور و هغه خواته

د پرديو په دې جنګ کي اے درويشه!

زهٔ دې خواته، زما ورور و هغه خواته

۱۳ دسمبر۲۰۰۷ع

دښمن ته وارخطا نهٔ وو له خپله وېرېدل
چې ناست وو په مورچل کې يو له بله وېرېدل

نېکان هلته هم وو مګر په شمېر وو دومره کم
نېکي چې به يې چرته هم کوله وېرېدل

په دې ګُمان چې ور يې دښمان ور ټکوي
درزا چې يې د خپل زړهٔ اورېدله وېرېدل

د وروړ له جنګه خلاص نهٔ وو چې ور يې کړي جواب
دا نهٔ چې پښتانهٔ نو له مُغله وېرېدل

درويشه! جابر يو ؤ او ځپلي ولس ډېر
خبر نهٔ يم دا ډېر له يَوهٔ څله وېرېدل

۱۴ دسمبر ۲۰۰۷ع

عجبه دا ده چي نصيب راسره روغه وکړه
زما تر ټولو لوی رقيب راسره روغه وکړه

ما به غوښتل چي دا خبر دښمن ته هم و رسي
چي به کوم خپل او کوم قريب راسره روغه وکړه

زړهٔ ته مي و ويَل دماغ خو بيا تنګ کړے نهٔ يې
دهٔ ويَل نهٔ هغهٔ غريب راسره روغه وکړه

راته را غاړي ووت چي زهٔ خلکو ويشتم په کاڼو
دنيا خفه وه خو صليب راسره روغه وکړه

درويش چي وينې، يا به وايي يو شاعر خفه
شو

او یا به وایي یو ادیب راسره روغه وکړه

۱۸ دسمبر۲۰۰۷ع

څوک وتلے نۀ دے روغ ستا له ګردابه
دا بې غاښو خُلۀ دي ماته شه دریابه

یو فقیر ویَل که بیا دي مستي وکړه
په کوزه کې به دي بند کړمه سېلابه

زۀ د خپل نصیب په خُوی ډېر ښۀ خبر یم
دا د وصل شپه به بیا کړي را خرابه

چې خپل یار ته یې د اوښکو پر ځای یوسم
د شبنم څاڅکي په پور راکړه ګلابه

لار د ځان د ایستو وه مګر درویشه!
بې ملګرو زهٔ وتم نهٔ له عذابه

۱۹ دسمبر۲۰۰۷ع

ځواني له سرې یوسي، تور وېښتهٔ له سرې واخلي
کرار کرار لګیا وي، وخت هر څهٔ له سرې واخلي

زموږ دا غمخوارهٔ هم دي په شان د سوداګرو
تازه غمونه ورکړي چې زاړهٔ له سرې واخلي

و ښکلو ته دوهم ځل د کتو اجازه نشته
په دا نو په اول ځل هغوی زړهٔ له سرې واخلي

که څوک خاکساري پرېږدي نو یې نفس له قابو وزي
دښمن بیا زوروَر شي چې چارهٔ له سرې واخلي

درویشه! یو ځل شونډې در نږدې کړي او بیا لري
په ایشنده ګرمۍ کي یار اوبهٔ له سړي واخلي

۲۰ دسمبر۲۰۰۷ع

خطا مي دا وه چي پر پلونو د مجنون راغلمه
زهٔ د لیلا تر دروازې ستا په لټون راغلمه

ستا سترګو ورے زړهٔ مي وايي چي ما هېر کړه زیاتي
زهٔ یو غمے وم، خزانې ته د قارون راغلمه

ما ویَل بیا دي توره بخته خاوند مهٔ راوله
دهٔ ویَل راغلم او په شکل د بېلتون راغلمه

یار ویَل ما سبا را غوښتے وې، نن څله راغلې؟
ما ویَل نن راغلے نهٔ یم زهٔ پرون راغلمه

د شاعرۍ سفر دے ګران، درويشه! ته خبر يې
چې تر دې ځايه زۀ په خندکه زړۀ چاودون راغلمه

۲۰ دسمبر۲۰۰۷ع

○

مستو څپو ته د درياب تهٔ لاس را و غزوې
زهٔ چي اخستے يم سېلاب تهٔ لاس را و غزوې

زهٔ د اغزي څوکي ته ګورمه چي څهٔ به کوي
کله چي خوا ته د ګلاب تهٔ لاس را و غزوې

چي مرورو ته زهٔ بيا لاس ورکول غواړمه
واړوي مخ دا نور احباب، تهٔ لاس را و غزوې

ما د حالاتو په څپو کي په نظر کي ساتې
چي پښې مي ټينګي کړي ګرداب، تهٔ لاس را و غزوې

زهٔ درويش و وايم، څوک شته چي ما در پورته کړي لږ؟
چي بل څوک را نهٔ کړي جواب تهٔ لاس را و غزوې

۲۲ دسمبر ۲۰۰۷ع

○

چي به مي ځان ښهٔ سم در و ښود نو به تېر شومه زهٔ
له هغې خوا چي به راتلم، ستا به بيا هېر شومه زهٔ

دښمن و نهٔ کړای شول چي ما پر لاره و ځنډوي
وخت مي خراب شو په يارانو کي چي ګېر شومه زهٔ

تا مي خبره کړله پرې که زما ژبه پرې شوه
يَوه شېبه خو د ګونګي انسان په څېر شومه زهٔ

هو، رقيبانو راته مخه وه نيولې مګر
په اسانۍ تر دې دېوال د غبار تېر شومه زهٔ

دروېشه! پورته يې پر سر ومه ځړانده تُوره
شوم د دښمن د پښو اغزے چي کله زېر شومه زهٔ

۲۴ دسمبر۲۰۰۷ع

○

را روان شوے د همدغه کار دپاره وم زۀ
د جابر سر يو بل چا غوڅ کړ چې پر لاره وم زۀ

د وطن خاوره دا له چا سره خبري کوي؟
وايي چې تۀ راغلے نۀ وې دېره خواره وم زۀ

دا اوس چې تاسي راته ګورئ د ښيښې په سترګه
په شان د کاڼي ښکارېدمه چې بې ياره وم زۀ

ده چې د هر ښايسته کور ته هره لاره تللې
تللے راغلے پر هغې په څو څو واره وم زۀ

درويشه! خلکو وم يواځې يو شاعر منلے
نور يې ايستلے د سړيو له شماره وم زۀ

۲٦ دسمبر۲۰۰۷ع

○

نور که هر څنګه دے خو دا يې د نر کار کړے دے
زما دښمن را باندې مخامخ ګزار کړے دے

ستا چې په کار دے زما زړۀ نو دا دے در به يې کړم
هسې هر ښکلې چې دے غوښتے ما انکار کړے دے

پر رقيب باندې مې نيت بد ؤ خو هغه هم وايي
والله که ما په دې پوره کال کې ديدار کړے دے

يار چې را و شړلم، زۀ لا رسېدلے نۀ يم
د ځان په خوا مزل ما ډېر کرار کړے دے

يار به رتبه بيا د درويش تر هر مېن کړي لوړه
که يې دا وکتل چې چا ډېر انتظار کړے دے

۲۷ دسمبر ۲۰۰۷ع

چې پر ما باندې څومره ګران دے هغه نۀ دے خبر
هاغه يو ښکلے چې روان دے هغه نۀ دے خبر

دا نور جهان زما د زړۀ په ورلو تول خبر دے
مګر چې وړے کوم انسان دے هغه نۀ دے خبر

په حال د ورې دے يوائې دلته وړے خبر
څوک چې د دغه کلي خان دے هغه نۀ دے خبر

دښمن راغلے دے دننه ما په کور کې تړي
زما د کور چې نګهبان دے هغه نۀ دے خبر

درويش به څۀ زما د زړۀ د زخم قدر وکړي
چې دا د کوم غشي نښان دے هغه نۀ دے خبر

۲۸ دسمبر۲۰۰۷ع

د سپين مخ څراغ يې بل دے پتنګان باندي را ګرځي
يو زۀ لري يم له ياره نور جهان باندي را ګرځي

څوک په لُوی مزلۀ روان دي د کعبې طواف ته درومي
څوک په خپل کور کي دننه پر خپل ځان باندي را ګرځي

دغه دوه پهلوانان کړي يو پر بل باندي وارونه
دے انسان ولاړ په منځ کي او آسمان باندي را ګرځي

د کعبې طواف کوونکو زما زړۀ ليدلے نۀ دے
چي څۀ رنګ په رنګ غمونه په څۀ شان باندي را ګرځي

کله هم تر بله دره تللے نۀ يمه درويشه!
يو آستان دے چي د ژوند مي ټول داستان باندي را ګرځي

پہ حال پورہ نۀ دے خبر، څوک یې را و ګرځوئ
ځي او بېځایه ښندي سر څوک یې را و ګرځوئ

بیا نۀ را ګرځي پہ هیڅ رنګ چي یو ځل تورہ واخلي
تورہ یې واخستہ، مګر څوک یې را و ګرځوئ

دا کوم سړے چي یار تہ نۀ ځي، پہ روزګار پسې ځي
پر لارہ نۀ دے برابر څوک یې را و ګرځوئ

دغہ لارښود خو بہ دُوی هم ډوب کړي لہ ځانہ سرہ
پہ لمر پسې شول ماځیګر، څوک یې را و ګرځوئ

درویش روان شو پہ سفر لہ داسي خلکو سرہ
چي پہ کېدای نۀ شي باور، څوک یې را و ګرځوئ

۲۹ دسمبر ۲۰۰۷ع

○

د قاتل تیغ چې ښکلوم دومره په مینه باندې
دا خو ږدم شونډې زۀ پر خپله پاکه وینه باندې

نۀ چرته وکړه چا دُعا زما د ژوند دپاره
نۀ چاته ورغله ژړا زما پر مړینه باندې

یوې خبرې مو هم ځای نیولے نۀ دے دلته
که سلام اچوو هم اوړو پر بې دینه باندې

پخپله وایې چې دا چاره د کېدلو نۀ ده
بیا هم لګیا دې وینه مینځې دُوی په وینه باندې

چل د ښۀ شعر د لیکلو دې بیا هم زده نۀ شو
درویشه! تا که توره ږیره کړله سپینه باندې

۲۹ دسمبر ۲۰۰۷ع

○

زموږ هغه زخمونه جوړ نهٔ دي، دے بيا روان شو
چي ترې راوړے يې وٴ شر په هغه خوا روان شو

بايد خوشحاله واى په دې چي يار دے بيا راغلے
خو ما ژړل چي بيا به څهٔ کوم که بيا روان شو

شومه له ځانه سره زهٔ هم په ژړا، چي کله
زما دښمن د زُوى له قبره په ژړا روان شو

چي را روان وٴ کوم دښمن هغه يې ګڼه وٴ سره
خو مخنيوي لره يې هر سړے جلا روان شو

تر دې به بله سخته ورځ پر درويش چرته راځي
راغے له تا سره محفل ته او بې تا روان شو

۳۱ دسمبر۲۰۰۷ء

○

اول ښکار کاندي یو زړهٔ او بیا یې پرېږدي
وزر مات کړي د مرغهٔ او بیا یې پرېږدي

زړهٔ زاړهٔ غمونه پرېږدي، نوي خپل کړي
بیا هغه کاندي زاړهٔ او بیا یې پرېږدي

خدای دي داسي څوک پیدا کړي چي رقیب ته
کړي ور ماته په سُوک خُلهٔ او بیا یې پرېږدي

وایي دا لنده جامه نښتېځل غواړي
مېَن و ژړوي ښهٔ او بیا یې پرېږدي

هر سخي چي دلته راشي اے درویشه!
خلک کړي په غم ماړهٔ او بیا یې پرېږدي

۱۳ جنوري ۲۰۰۸ع

○

رُعب یوې خوا ته کړه، جلال له میانه و باسه
ما که ځان ته بولې هر دېوال له میانه و باسه

داسي خو مي پام دا ستا له مخه دۀ ته هم اوړي
زۀ تش تا لیدل غواړمه، خال له میانه و باسه

ډېر درانۀ وګړي به تر خلي هم سپک و خېژي
تۀ لږ په تالۀ کي زر و مال له میانه و باسه

یاره د راتـګ نېټه دي ورځو ته را لنډه کړه
میاشت له میانه وباسه او کال له میانه و باسه

یار درویش ته وایي چي بېلتون غریب هم حق لري
ډېر را سره پاته شو وصال له میانه و باسه

۲۴ فروري ۲۰۰۸ع

○

دَے له واره و ساتم که تا له واره و ساتم
زۀ په دغه جنګ کي څوک د چا له واره و ساتم

پلار چي باندي وار کوي، زوی همورباندي وار کوي
هغه ترې خوندي کړم او که دا له واره و ساتم

پای زما دپاره هغه توره بلا و ګرځي
زۀ چي کوم وګړے د بلا له واره و ساتم

نور نو په هر چل د جنګ پوهېږم توره بخته زۀ
یو دا کوے نۀ شم چي ځان ستا له واره و ساتم

بیا یو لاس را پورته شي او بیا را باندي وار وشي
زۀ چي اے درویشه! خپل ځان بیا له واره و ساتم

۸ جنوري ۲۰۰۸ع

عجب سړے دے تل نېکي کوي بدي نهٔ کوي
د ګلاب دا بوټے ګلان کوي، اغزي نهٔ کوي

هسي د دهٔ به هم زړهٔ غواړي چي نن و بخښل شي
مګر دښمن ته د خپل ژوند په باب زاري نهٔ کوي

زما له زړهٔ څخه به ډېر ژر واى غمے جوړ شوے
پر دغه کاڼي باندي يار مګر خواري نهٔ کوي

د تن له ښاخه به دي ژوند داسي ناڅاپه لاړ شي
لکه الوت ته چي مرغهٔ هيڅ تياري نهٔ کوي

د درويش سر ته دښمن هم په درنه سترګه ګوري
ورله ګرز لټوي، وار پرې د لرګي نهٔ کوي

۲ مارچ ۲۰۰۸ع

کـه تهٔ لـه یاره یې روان کـه یار لـه تا روان وي
دا هلـه خوند کوي چې تلونکـے پـه ژړا روان وي

یم چې لـه یار سره روان نو زړهٔ مې ډېر خوږېږي
پر هغـه چا باندي چې دغـه وخت تنها روان وي

ما یَوه ورځ هم دا و نهٔ کړل چې لـه دهٔ روان شم
مګر دے هره ورځ خفـه وي او لـه ما روان وي

وي د سهار پـه بانـګ دُوی هم را پاڅېدلي مګر
جمات تـه نهٔ ځي، د سپېرهٔ سنګر پـه خوا روان وي

دښمن هم ښهٔ ښکاري دروېشه! خو پـه داسي حال کي
چې تهٔ پر مخ یې ور روان او دَے پر شا روان وي

۱ ستمبر ۲۰۰۸ع

○

د ژوندانهٔ تر ټولو غوره نښاني ورکه شوه
په څپاند بحر کې د وخت رانه ځواني ورکه شوه

درپسې شوم چې لیونۍ، خلک حیران وو راته
چې ته یې و لیدې د ټولو حیراني ورکه شوه

چې ته به لاړې نو سپرلۍ به هم پیکه غوندي شو
چې ته به راغلې د خزان به وېراني ورکه شوه

خدای چې راکړې خوشحالي واخسته بېرته رانه
هله زما د ګاونډي پرېشاني ورکه شوه

درویشه! ته خو لا پر خپلو پښو اوس هم روان یې
نو دا په شعر کې دي ولې رواني ورکه شوه

۱۰ ستمبر ۲۰۰۸ع

○

یار ویَل زهٔ تر تا د ښار دا لیونے ښهٔ بولم
ما ویَل سم وا یې، زهٔ هم تر خپل ځان دَے ښهٔ بولم

ګوره وي څوک ورباندي ګران، په چا یې خوا بدیږي
د یار د زړهٔ دپاره زهٔ اوس هر سړے ښهٔ بولم

زهٔ خو به هغه موسم ښهٔ ګڼم چي یار مي راشي
نهٔ و خزان ته وایم بد او نهٔ سپرلے ښهٔ بولم

و رقیبانو ته آزار رسول ډېر ښهٔ کار دے
خو کله کله په دا کار کي هم زړسوے ښهٔ بولم

زهٔ درویش نور د ښهٔ او بد په توپیر نهٔ پوهېږم
چي یار یې ښهٔ بولي بس زهٔ هم هغه شے ښهٔ بولم

۱۳ ستمبر ۲۰۰۸ع

○

تهٔ که پټ یې له دنیا، و ماته ښکارې
د هر هر اغزي تر شا و ماته ښکارې

تهٔ چې زړهٔ د کاییناتو یې اے مځکې!
په دې وخت کې په درزا و ماته ښکارې

دید د سترګو مې ستا میني څومره تېز کړ
د دېوال په هغه خوا و ماته ښکارې

تل دې وینم چې د بل پر څنګ روان یې
مګر تهٔ بیا هم زما و ماته ښکارې

پړے هم و تاته مار شي او ټک درکړي
یې درویش خو بې عصا و ماته ښکارې

۲۲ ستمبر ۲۰۰۸ع

○

څالاک دښمن یې ننداره له لرې لرې کوي
دُوی په خپل منځ کې یو پر بل باندې لښکرې کوي

مهٔ وایه دا چې له الوته سره سم به ښکار شي
دا ځل مېږیان نهٔ دي د مار بچې وزرې کوي

مولا دې خیر کړي، چې لښکر مو روانیږي جنګ ته
تر تُوره مخکې هر سپایي طلب د زغرې کوي

دا سپېرهٔ کاڼي، چې نهٔ خُلهٔ لري نهٔ ژبه لري
وایي دا هم له چا و چا سره خبرې کوي

درویشه! قام دې د غفلت په داسې خوب ویدهٔ دے
نهٔ اذان اوري، نهٔ اثر پرې ستا سندرې کوي

۳ ۲ ستمبر ۲۰۰۸ع

خیر دے د امن ځای دنیا مهٔ بوله
خپله سایه خو نو بلا مهٔ بوله

لیونے سپے یې په کوګل کې غاپې
دا د رقیب د زړهٔ درزا مهٔ بوله

ما ویَل سر مې تر تا ځار دے اشنا!
دهٔ ویَل ما بل وار اشنا مهٔ بوله

پر زړهٔ یې و ویشتم او وایې راته
د ویشتو دا خبر رښتیا مهٔ بوله

نوم به دې نور ړدې پر غزل درویشه!
تهٔ یې څراغ، تهٔ یې رڼا مهٔ بوله

۶ اکتوبر ۲۰۰۸ع

○

ستا د دیدن لار چې په کومو شپو کې بنده نهٔ وي
د ژوند تراخهٔ هم ماته کم له شکرقنده نهٔ وي

د خوب دپاره تر هغو پر کاږې نهٔ ږدمه سر
چې مې ختلې هیله ستا له سپین مړونده نهٔ وي

ستا پر مَین دا رنګه ورځ کله راغلې نهٔ ده
چې زیاته شوې به یې مینه په څو چنده نهٔ وي

ستا له غمزې پرته چې بل په هر تیغ و مري سړے
وي به شهید خو مرتبه به یې بلنده نهٔ وي

چې له درویشه! د هغهٔ شاعرۍ اورم کله
داسې شیان هم پکې وي چې ډېر بېخونده نهٔ وي

۱۷ اکتوبر ۲۰۰۸ع

○

ژوند خو مقصد ته ويل کېږي، بې مقصده نۀ شي
تۀ پر خپل ځان باندي ولاړه يو ګنبده نۀ شي

دا مناره وينم چي ډېره دي اوچته کړله
ګوره چي لاندي را غوزار له خپله قده نۀ شي

ډېري څهرې يې مسخ کړي دي په دې وطن کي
د دوی له لاسه پای ته هم بې خال و خده نۀ شي

دا وير جهان به تر هغو ماته نيمګړے ښکاري
ګرانه وطنه! پکي تۀ چي مخ په وده نۀ شي

د بره تګ په دې سفر کي وزرونه سوځي
درويشه! پام کوه چي تېر له خپله حده نۀ شي

۱۷ اکتوبر ۲۰۰۸ع

○

له یَوهٔ زړهٔ څخه بل زړهٔ اخلي اور
بل ډول دغه کاڼي نهٔ اخلي اور

د خپلو اوښکو خیال ساته انسانه
دا که ور ګډې شوې اوبهٔ اخلي اور

کوې زما د سوځولو اَمر
نهٔ دي زړهٔ سوځي، نهٔ دي خُلهٔ اخلي اور

تهٔ چې د چا ایمان ته اور اچوې
وایې چې دغه بوټې ښهٔ اخلي اور

د درویش کور سوځَوي، دا ګوري دُوی
چې څهٔ اور نهٔ اخلي او څهٔ اخلي اور

۱۸ اکتوبر ۲۰۰۸ ع

○

دا مخامخ چې و دلبر ته ګورې
سترګې دې نۀ برېښي چې لمر ته ګورې؟

رقيب ته هم په هغه سترګه ګوره
په کومه سترګه چې بل شر ته ګورې

د کور په خوا چې د کتلو وخت وي
ساده لاليه! تۀ سنګر ته ګورې

چې تُوره و وينې د چا په لاس کې
رقيبه! تۀ زما و سر ته ګورې

ستا په خپل زړۀ کې درته پټ دے دښمن
درويشه! تۀ هسې بهر ته ګورې

۹ اکتوبر ۲۰۰۸ع

○

مۀ منه دا چې په دیدن د یار توبه ماتېږي
کله اوبو ته په کتو د چا روژه ماتېږي

اوس هم وخت شته چې خپل سر و ژغورم خو نۀ بې ژغورم
ځکه چې بیا مې له یو چا سره وعده ماتېږي

دا مې په زړۀ کې ګوره څوک دے چې را ګرځوي ما
در روانېږم مګر بیا مې اراده ماتېږي

بې پروا یار زما د اوښکو هیڅ پروا نۀ کوي
دا ملغلري یې تر مخ یَوه یَوه ماتېږي

درویشه! زۀ چې یار ته و وایمه زړۀ دې راکړه
نو هغه وایي له تا دغه آیینه ماتېږي

۱۲ اکتوبر ۲۰۰۸ع

نـــظـمـو نـــه

مزدوره

نۀ ځان بولم ملايکه او نۀ حوره
زۀ بېوزله يم د بل کره مزدوره

هره شپه چې دلته تېره شي، سهار شي
د دې کور ويدۀ وګړي را بېدار شي

بيا نو خلاص له هره غمه وي دُوی واړه
دغه کار يې وي تنها زما په غاړه

چې بستر د هر يوۀ پر خپل ځای سم کړم
په خپل لاس سره يې ښۀ پر خپل ځای سم کړم

داسي ګرځمه ورو ورو خونه په خونه
سمومه پکي ښکلي بسترونه

چې دا رنګ کړم بستر سم زۀ د هر کشر
بيا نو لاړه شمه خوني ته د مشر

د دې کور د مشر ډېر ښکلے پالنګ دے
تر هر حد او حساب تېر ښکلے پالنګ دے

په ليدو د دې پالنګ شم زۀ ناښاده
سمدلاسه دا خبره شي را ياده

چې وخت ځومره بدل کړے نن خپل رنګ دے
د لرګي نه چې يې جوړ دغه پالنګ دے

د هغۀ ځنګل مالک زما نيکۀ ؤ
لويه خدايه! هغه وخت به ځومره ښۀ ؤ

نۀ ځان بولم ملايکه او نۀ حوره
زۀ بېوزله يم د بل کره مزدوره

هره شپه چې دلته تېره شي، سهار شي
د دې کور ويدۀ وګړي را بېدار شي

بيا نو خلاص له هره غمه وي دوى واړه
دغه كار يې وي تنها زما په غاړه

چي دا كور په سمه توګه را جارو كړم
هر دېوال يې د ښيښې په رنګه پُو كړم

په لږ وخت كي يې هر فرش وي ما مينځلے
نۀ وېښتۀ وي چرته پاته او نۀ خلے

صفا كړې مي وي خونه د هر كشر
بيا نو لاړه شمه خوني ته د مشر

په دې خونه كي يې ډېره ښه غالۍ ده
تر هر حد او حساب تېره ښه غالۍ ده

په ليدو د دې غالۍ شم زۀ ناښاده
سمدلاسه دا خبره شي را ياده

چي دا ښكلې غالۍ نۀ ده ډېره نوې
له وړۍ نه چي يې دا ده جوړه شوې

د هغې رمې مالک زما نیکهٔ ؤ
لویه خدایه! هغه وخت به څومره ښهٔ ؤ

نهٔ ځان بولم ملایکه او نهٔ حوره
زهٔ بېوزله په دې کور کي یم مزدوره

په دې ځای کي که څوک لُوی وي که کوشنے وي
په دې کور کي که څوک ښځه که سړے وي

زهٔ یم اړه، احترام به یې کومه
بله لار نشته سلام به یې کومه

چي سهار د دې کور مشر ځي بهر ته
غاړه هسکه کړي، غرور یې راشي سر ته

هغه وخت نو زما حال بیا د کتو وي
داسي ښکاري لکه سا مي په ختو وي

ده لازمه چي بس غلې یم ولاړه
یو طرف ته سانیولې یم ولاړه

دغه هسي حال مي ډېره کړي ناښاده
سمدلاسه دا خبره شي را یاده

چي یو وخت د دغه مشر یوه نیا وه
مېرهٔ نهٔ وه، سکه مور یې د ابا وه

هغه هم نهٔ ملایکه وه، نهٔ حوره
وه په داسي یَوهٔ لوی کور کي مزدوره

چي مالک یې زما خواري ستر نیکهٔ ؤ
لویه خدایه! هغه وخت به څومره ښهٔ ؤ

۹ مئی ۲۰۰۸ع

ځړه[1]

دا خپل کور زۀ ځکه کور بللای نۀ شم
اور د خپل نَغري، اور بللای نۀ شم

چې په کور کې همېشه وي ګڼ وګړي
د يوې کورنۍ وي پکې ډېر غړي

خو په دې مکان کې زۀ يمه يوائې
دې سينه کې لکه زړۀ يمه يوائې

چې سهار له خپله ځايه شم را پورته
ځير ځير و ګورمه کښته او بيا پورته

هيڅوک نۀ وي چې څۀ و وايي و ماته
يم حېران چې سترګې واړومه چاته

[1] ځړه: په کور کې يوائې - جره- بې آل و عياله - بې وادۀ.

په روزګار پسې د چا دپاره لاړ شم
زهٔ په کار پسې د چا دپاره لاړ شم

مګر يمه چې دا رنګه په زاوال کې
راته وي داسې احساس هم په دا حال کې

لکه چرته چې څوک وي نزدې يا لرې
زما خوا ته يې وي مخه د خبرې

راته وايي څه په کار پسې ولاړ شه
ځهٔ ته ناست يې په روزګار پسې ولاړ شه

زهٔ يم ستا د سپېرهٔ کور زرغونه ونه
په خولو به مې د تن کوي پالنه

سهار زهٔ هم په روزګار پسې روان شم
لکه نور خلک په کار پسې روان شم

ټوله ورځ و باسم زيار په ډېره مينه
په خولو کړمه بدله د تن وينه

په کار راولم خپل مټ او خپل مړوند زهٔ
زور يې کړمه په ډېر ښهٔ ډول څرګند زهٔ

تر ماښامه وکړم ډېره زياته ګټه
تر هر چا وي زما برخه ډېره غټه

خو حېران يم چې دا ګټه يوسم چاته
کور هيڅوک سترګي په لاره نهٔ وي ماته

مګر يمه چې دا رنګه په زاوال کي
راته وي داسي احساس هم په دا حال کي

لکه چرته چي څوک وي نزدې يا لري
زما خواته يې وي مخه د خبري

راته وايي چي راځه را درومه کور ته
ګوره شا نهٔ کړې د خپل نَغري اور ته

درته ځان ښکارېږي داسي تنها څله
زهٔ دي ځان يم لېونيه!، زهٔ دي خپله

هره سترګه مې ستا لار ګورې په څار ده
ستا د دوو لاسونو ګټه مې په کار ده

چې ماښام زهٔ له روزګاره ستړے راشم
په غبار سپېرهٔ له کاره ستړے راشم

د کور غولے مې په خاورو باندې خړ وي
په بېخونده نَغرې کې مې اور مړ وي

بنده نهٔ وي چې مې مخته را ولاړ شي
په ليدو يې غم زما د زړګي لاړ شي

چې پخپله څهٔ پاخهٔ کړم دې ته اړ يم
چې پاخهٔ يې کړم بيا ناست ورته يکړ يم

چې شي دا مرحله هم را باندې تېره
نو له ما سره پېدا شي دغه وېره

چې بستر ته به اوس بيا ور ننوزم
لکه قبر ته، تنها ور ننوزم

مګر یمه چې دا رنګه په زاوال کې
راته وي داسې احساس هم په دا حال کې

لکه چرته چې څوک وي نزدې یا لرې
زما خوا ته يې وي مخه د خبرې

راته وايي دا په کوم وير مبتلا يې
چې زۀ یمه نو تۀ څله وار خطا يې

درځه پرېوزه چې تلتک دربانديې سم کړم
ستا له زړۀ څخه به لرې هر يو غم کړم

۱۰ مئ ۲۰۰۸ع

بلنه

ستا آواز راتهٔ چي ما لره را درومه
په واړهٔ قدم مي خوا لره را درومه

خو پر ما باندي موسم د ماشومتوب ؤ
ماشومتوب څهٔ ؤ، د ويښي عجب خوب ؤ

نهٔ مي تا ته، نهٔ مي ستا آواز ته پام ؤ
شوق د لوبو مي ملګرے په هر ګام ؤ

وم به زهٔ په غورځو پرځو تل تر تله
دېِ خبري ته مي نهٔ کتل هيڅکله

چي دا څوک دا هسي ما و ځان ته بولي
دا آواز مي اوس و کوم جهان ته بولي

که ورځم د څۀ دپاره به ورځم زۀ
پر کوم رَو، پر کومه لاره به ورځم زۀ

دروازه يې د محل ده و کوم لور ته
ننوزم به يې څرنګه و کور ته

خو سره له دې چې پوهـ ورباندي نۀ وم
در روان ستا و طرف ته بيا هم زۀ وم

ناخبر د ماشومتوب تر حد در تېر شوم
زۀ د وينښي د دې خوب تر حد در تېر شوم

د ځوانۍ پر مځکه و لګاوۀ پل ما
د ځلمي په توګه پېل کړ خپل مزل ما

ستا آواز راتۀ چې ما لره را درومه
په ډاډه زړګي مي خوا لره را درومه

مګر زۀ وم د ځوانۍ په تازه باغ کي
خوشبويي مي د دا باغ وه په دماغ کي

په خوندونو د جهان مي خُلهٔ خوږه وه
دا دنيا هغه وخت داسي ښايسته وه

چي مي خور د لېمو مخته نُور او رنګ ؤ
غوږ مي خوا ته د نغمو د شرنګاشرنګ ؤ

پام مي نهٔ ؤ چي ما څوک و ځان ته بولي
کوم آواز دے او ما کوم جهان ته بولي

که ورځم نو څهٔ دپاره به ورځم زهٔ
پر کوم رَو، پر کومه لاره به ورځم زهٔ

دروازه يې د محل ده و کوم لور ته
ننوزم به يې څرنګه و کور ته

خو سره له دې چي پوهه ورباندي نهٔ وم
در روان ستا و طرف ته بيا هم زهٔ وم

د ځوانۍ تر حد در تېر شوم ستا و خوا ته
تر پخوا زيات در نزدې شومه و تا ته

د زړتیا پر مځکه و لګاوۀ پل ما
د بوډا په توکه پیل کړ خپل مزل ما

ستا آواز راځي چي ما لره را درومه
په ډاډه زړګي مي خوا لره را درومه

ما نیولے اوس و دې آواز ته غوږ دے
را نه لري د اومې دنیاګۍ زوږ دے

یم ولاړ د دې زړتیا پر سپېره مځکه
رنګ و شرنګ دے دلته ورک، خوشبويي ورکه

دے هر شي په بله خوا مخ اړولے
ښۀ په ټینګه یې له ما مخ اړولے

یم اوزګار چي اوس نو ستا خبره واورم
یم تیار چي اوس نو ستا خبره واورم

او خبره دي هم ده راته معلومه
راته وایې چي بس ما لره را درومه

هسي وم خو در روان زهٔ له پخوا نه
پېښه دا وه چې خبر نهٔ وم له ځانه

نن خبر يم چې روان يمه و چا ته
ډېر مزل مې دے درکړے ستا و خوا ته

رسېدلے يمه پاى ته اوس د لارې
دروازه ستا د محل و ماته ښکاري

ګور يا قبر يا لحد يې خلک بولي
د اومې دنيا سرحد يې خلک بولي

۱۴ مئ ۲۰۰۸ ع

د سترګو رنځ

زهٔ طبیب ومه او کوت به مي هر کلے
یَوه ورځ وم ستاسي خوا ته درَغلے

په کتلو وم لګیا د رنځورانو
ما کول دارو دوا د رنځورانو

له سږیو پس شو وار د ماشومانو
چي تمام شو کله کار د ماشومانو

نو د ښځو و کتلو ته اوزګار شوم
و راتـګ ته د هغو سترګي په لار شوم

په هغو کي راغلې تهٔ تر نورو وړاندي
تر پاړسوب دي وې اوښکلني سترګي لاندي

ښکارېده چي بيماري دي ده د سترګو
نوره جوړه يې خواري دي ده د سترګو

ګڼه ګوڼه چي د ښځو شوه پای زياته
په خپل وار به تۀ اول راتلې و ماته

مګر تۀ ماته اول را مخته نۀ شوې
ؤ په دې کي چي هر چل را مخته نۀ شوې

زما خيال ؤ چي تۀ ډېره يې زړسوانده
تر خپل ځان دي ده په بل زياته کهانده

خپل وار بل ته ورکوې چي درد يې کم شي
تر ځان بل ګڼې حقدار چي کار يې سم شي

زۀ طبيب ومه او کوت به مي هر کلے
دغه ورځ وم ستاسي خواته درَغلے

وې راغلي رنځوراني وروسته وړاندي
ما کته هره يَوه پر خپل وار باندي

ډېر وخت پس مي پام در واوښت ستا و خواته
چي په ښځو کي وې ناسته چرته شاته

ما ويَل چي تهٔ خو مخکي وې راغلې
ولي ناسته يې دا هسي تر شا غلې

را ولاړه شوې زما په دې وېنا تهٔ
په نيولي قدم راغلې پاى تر ما تهٔ

ما چي و کتې ستا سترګي تکي سرې وې
تېري شوي پرې د خُوږو ډېري شپې وې

چي دارو د رنځ مي درکړل کله تا ته
نو ويَل مي چي اوس تهٔ د خپل کور خوا ته

څه پر هغه لاره باندي چي وي لنډه
دارو سترګو ته ور واچوه بې ځنډه

مګر تهٔ کښېناستې بيا د ښځو شا ته
ما ويَل ځوک خوندکۍ به دي وي پاته

چي هغه و ګورم زهٔ نو بيا به ځې تهٔ
تر هغو پورې به ناسته يې دلې تهٔ

زهٔ طبيب ومه او کوت به مي هر کلے
دغه ورځ وم ستاسي خوا ته درَغلے

رنځوراني مي کتلې ښهٔ تر ډېره
تهٔ مي وې په دغه وخت کي ښځې هېره

ګڼه ګوڼه شوه د ښځو ورو ورو کمه
لاس مي ونيو چي لږ سا کړم ورته سمه

دغه وخت مي پام در واوښت بيا و تا ته
دا مي وليدل چي ګورې ته و ما ته

له کتلو دي ځرګنده وه خبره
زهٔ شوم پوه چي چرته بنده وه خبره

چي راتلې نو بيماري دي وه د سترګو
نوره جوړه وې خواري دي وه د سترګو

مګر دلته دي شوې سترګي خپلي هېري
شولې څرېکي دي د زړهٔ و میان ته تیري

زهٔ شوم پوه چي د دې څرېکو سبب زهٔ یم
زهٔ شوم پوه چي ستا د ناستي مطلب زهٔ یم

تهٔ یې تږې او زهٔ داسي یو سراب یم
چي دا وخت ستا په ګُمان روان دریاب یم

زړهٔ دي نهٔ غواړي چي لاړه شې ما پرېږدې
تهٔ له دې ځایه ولاړه شې ما پرېږدې

۱۶ مئ ۲۰۰۸ع

وَسوسې

پرون ما لیدلې پېغله وه که حوره
غټې سترګې چې یې ډکې وې له نوره

بې اختیاره یې نن راغلم د کور خوا ته
ورته ګرځم کله مخته کله شا ته

زړۀ مې وایي که هغه د بام له سره
دلته و ویني ما داسې در په دره

په خبره ګوندې پوهه شي دا پخپله
چې زۀ ګرځم په دې ځای کې داسې څله

زړۀ یې و تخنېږي، شي لږ ناقراره
لاندې راشي مخ ته و نیسي هینداره

په نریو ګوتو سم وریښمین اوربل کړي
را اوچت د دروازې و خوا ته پل کړي

بیا را خلاصه ډېره ورو ورو دروازه شي
د سپوږمۍ رنګه یې مخ ترې را ښکاره شي

په لټون یې ترهېدلې شان نظر شي
چې کوم وخت زما پر سترګو برابر شي

څۀ مسکا یې پر سرو شونډو را خوره شي
بېرته ننوزي او بنده دروازه شي

خو چې ځي، زما زړګی ورسره واخلي
ما راوړے دا غمَے ورسره واخلي

پرون ما لیدلې پېغله وه که حوره
غټې سترګې چې یې ډکې وې له نوره

بې اختیاره یې نن راغلم د کور خوا ته
ورته ګرځم کله مخته کله شا ته

په دې هيله چې زړګے به له ما واخلي
ما راوړے دا غمَے به له ما واخلي

مګر ويره شته چې دا رنګه ونۀ شي
چې زۀ نۀ غواړمه هغسي کار و شي

ناخبره وي هغه له دې پخپله
چې زۀ ګرځم په دې ځاى کي داسي ځله

په خپل کار وي بوخته دغه ملغلره
په دا وخت کي شي ور ياده څۀ خبره

په دې نيت له خپله کوره را بهر شي
چې د خپل يو ګاونډي کره لږ ور شي

زۀ ولاړ يمه او دا شي تر ما تېره
بې خبره، بې پروا شي تر ما تېره

دا ونۀ ګوري چې دغه اوس څۀ شے دے
سپېرۀ بوټے دے که کاڼے که سړے دے

په دا توګه مي زړګَے کړي تر پښو لاندي
ما راوړے دا غمَے کړي تر پښو لاندي

پرون ما ليدلې پېغله وه که حوره
غټې سترګې چې يې ډکې وې له نوره

بې اختياره يې نن راغلم د کور خوا ته
يم ولاړ يې کله مخته کله شا ته

وېره شته چې مي زړګَے کړي تر پښو لاندي
ما راوړے دا غمَے کړي تر پښو لاندي

او کېدای شي چې تش دا رنګه و نۀ شي
تر دې پېښي لا هم لويه پېښه و شي

چې خبره په دې راز شي هغه کله
چې زۀ ګرځم په دې ځای کې داسي څله

نو له ډېره قهره اور واخلي لمبه شي
په رښتيا يوه پتمنه پښتنه شي

چي را وزي نو په لاس کي يې توپک وي
څو ګولۍ يې ور وستلې وي او ډک وي

سمدلاسه دا توپک و ما ته سم کړي
د ګوليو مخ چټک و ما ته سم کړي

پر ماشه باندي پرته ګوته را کش کړي
قيامت جوړ شي چي يَوه ګوته را کش کړه

په سينه کي مي زړګَے کاندي په نخښه
ما راوړے دا غمَے کاندي په نخښه

۸ مئی ۲۰۰۸ع

د لاس نخښه

د اوبو والۀ چې ستاسې د کلا نه
را وتله او په وړاندې وه روانه

زرغونې وې په واښو د هغې غاړې
اچولې به وې ما پکې پښې دواړې

دغه وخت به مې ټول خيال ؤ ستا و لور ته
چې ختلې به يې تۀ اوس برج ته پورته

له هغۀ ځايه به زۀ درته ښکارېږم
ډېر به سم او ډېر به ښۀ درته ښکارېږم

په سبب زما د ناستې به هم پوه يې
په مطلب زما د ناستې به هم پوه يې

ستا به هم وي په سينه کي زړهٔ د غوښي
ستا به هم وي د يارۍ خبري خوښي

د دا کار دپاره ما ښايي قبول کړې
يوه ورځ مي په رښتيا ښايي قبول کړې

په دې توګه چي دي زړهٔ دې ته تيار شي
چي يو تار د يارانې مو تر منځ جار شي

نو دي ډکي په رڼا شي سترګي دواړي
ورو ورو راشې د والې تر يوې غاړي

په اوبو کي د خپل لاس نخښه را پرېږدې
په والهٔ کي ماته خاص نخښه را پرېږدې

د اوبو والهٔ چي ستاسي د کلا نه
را وتله او په وړاندي وه روانه

زرغونې وې په واښو د هغې غاړي
اچولي وې ما بيا پکي پښې دواړي

په دې هیله چې څۀ خاص نخښه به راوړي
ستا والۀ ده، ستا د لاس نخښه به راوړي

دا خبره چې مې ګرځېده په خيال کې
یو عجبه حال مې ولید په دې حال کې

اوبو راوړ یو انار داسې له پاسه
لکه وي چې را وتلے ستا له لاسه

ما ویَل چې دا انار یو انار نۀ دے
دا و ماته را لیږلے تا خپل زړۀ دے

دا په دا چې انار هم لکه یو زړۀ وي
له دننه دواړه سرۀ وي او تک سرۀ وي

مګر بیرته مې ویَل داسې به نۀ وي
چې انار تا را لیږلے لکه زړۀ وي

په دې نیت چې لیونیه دا در واخه
دا به هسې را لوېدلے وي له ښاخه

د والې دغو صفا اوبو ته لاندي
تۀ به هيڅ خبره نه يې په دې باندي

د اوبو والۀ چي ستاسي د کلا نه
را وتله او په وړاندي وه روانه

زرغونې وې په واښو د هغې غاړي
اچولي وې ما بيا پکي پښې دواړي

که هر څومره لري ناست وم ستا له څنګه
خو په زړۀ کي مي ويل درته دا رنګه

چي که کړے تا پخپله هغه کار ؤ
را ليږلے دي پرون ماله انار ؤ

نو به نن هم يو څۀ خاص نخښه را پرېږدې
په والۀ کي به د لاس نخښه را پرېږدې

په دا وخت کي په اوبو کي يو ګل راغے
ورپسې په ډېرو پاڼو کي بل راغے

ما ویَل د یارانې تار دا دے جار شو
په دې حال کې مې زړۀ دومره ناقرار شو

چې دستې له خپله ځایه شوم در پورته
تر سورې مې د کلا کتل ستا کور ته

ولید ما بدبخت مالې په سترګو خپلو
ۇ لګیا د ګل د بوټو په تراشلو

دغه دوه ګُله هم دۀ وو را پرې کړې
چې اوبو وو د والې تر ما راوړې

۲۱ مئ ۲۰۰۸ع

خالي تخت

شپې د امن وې تازه د دې دنیا وه
ټوله ورځ به د خپل کور په کار لګیا وه

ماښیګر چې به تر غرونو لمر نهام شو
په تیارهٔ کې به یې پټ غولے او بام شو

کره به دې پکې خاورینه ډېوه بله
په رڼا به شوه تیارهٔ د کور بدله

ورسره به یې د زړهٔ حال هم بدل شو
یو څراغ د انتظار به پکې بل شو

د زړهٔ خونه به یې ډکه په رڼا شوه
ناقراره به په دغه رڼا دا شوه

د چا لاري ته به تول نظر نظر شوه
په وتو ننوتو به داسي سر شوه

لکه تخت چي تيار شوے په ښۀ شان وي
پرې باچا و کښېناستو ته را روان وي

دا باچا به نو د دې غريب مېړۀ ؤ
د دې زړۀ ؤ، نور جهان ته که هر څۀ ؤ

ساعت پس به هغه هم راغے له کاره
مخ سپېرۀ او جامې ډکي له غباره

خو په جېب کي به يې پروت د سبا خرڅ ؤ
په مېړانه به ګټلے دۀ دا خرڅ ؤ

څه وخت پس بيا چي وطن و بلل ننګ ته
ننګياليو کړله مخه هغه جنګ ته

چي ترې بېرته بيا د دې سړَے را نغے
مائځيګر بيا هم راتۀ خو دَے را نغے

اوس به هم له دې تر غرونو لمر نهام شو
په تيارهٔ کي به يې پټ غولے او بام شو

کړه به دې پکي خاورينه ډېوه بله
په رڼا به شوه تيارهٔ د کور بدله

ورسره به يې د زړهٔ غولے رنګين شو
داسي ګل د انتظار به پکي شين شو

چي بېتابه به يې دا ژر په اثر شوه
په وتو ننوتو به داسي سر شوه

لکه تخت چي تيار شوے په ښهٔ شان وي
پرې باچا و کښېناستو ته را روان وي

دا باچا به نو د دې يکي يو زُوی ؤ
چي ځوانی ته رسېدلے ؤ اوس لُوی ؤ

ساعت پس به هغه هم راغے له کاره
مخ سپېرهٔ او جامې ډکي له غباره

خو په جیب کې به یې پروت د سبا خرڅ ؤ
په میړانه به ګټلے دۀ دا خرڅ ؤ

بیا چې خلک دې جنګ ډوب کړل ټول په غم کې
د دې یکې یو زُوی هم والوت په بم کې

بېرته کور ته کله دا ځلمَے را نغے
ماځیګر بیا هم راتۀ خو دَے را نغے

اوس به هم له دې تر غرونو لمر نهام شو
په تیارۀ کې به یې پټ غولے او بام شو

کړه به دې پکې خاورینه ډېوه بله
په رڼا به شوه تیارۀ د کور بدله

ورسره به یې په زړۀ کې پېدا سوَے شو
پکې ښخ د انتظار به یو اغزَے شو

شوه په درد به یې دا رنګ دا ناقراره
چې وته ننوته به داسې خواره

لکه تخت چې وي خالي او باچا نهٔ وي
تاج وي پروت مګر دا تاج د هيچا نهٔ وي

دا وي سخته پرېشانه، سرګردانه
دې خبرې وته پاته وي حېرانه

چې پوره کړي خپل مطلب له کومه ځايه
مرسته و غواړي له خلکو، که له خدايه

باچهي و ګوري ښنګه له زواله
د واک واګې يې په لاس ورکاندي چاله

۲۴ مئی ۲۰۰۸ع

هجرت

چې له خپله ښاره کړے موږ هجرت دے
دا هجرت خو نو د هغه چا سنت دے

چې دنیا ته یې ښووله سمه لاره
وه وېنا د خُلې یې خاص لکه هینداره

هر سړي پکې لیده بدرنګي خپله
د بدرنګو خلکو دا خوښېده کله

نو یې و یوست دے له ښار څخه په زوره
دې کار ټینګه اراده کړه د دۀ نوره

و زغملو ته د هر عذاب تیار شو
بوخت د ښار د بیا نیولو په سخت کار شو

پرې بې شمېره خوارۍ راغلې په دا لار کې
پای یې داسې برے و موند په دې کار کې

چې مکه د تل دپاره بیا د دۀ شوه
د دښمن بیا دغه ښار ته لار و نۀ شوه

مګر موږ چې را روان د دۀ پر لار شو
د خپل ښار و بیا نیولو ته تیار شو

نو د دۀ رنګه موږ هم پای بریالي شو
له برې پس مګر بیا پېښ پر خواري شو

چې ښار و نیسو نو بیا راځخه لاړ شي
چې کار جوړ کړو هغه بېرته وران ویجاړ شي

چې له خپله ښاره کړے موږ هجرت دے
دا هجرت خو نو د هغه چا سنت دے

چې یې ډېرې خوارۍ یوړې په دې لار کې
پای یې و موند لوی برے په دغه کار کې

مګر کله چي ور ننووت خپل ښار ته
نو هيڅوک يې هم و نۀ خېژاوۀ دار ته

وېرېدلي هر دښمن ته يې ډاډ ورکړ
هر مات شوے مخالف خپل يې خبر کړ

چي په درې ځايه کي هر چا ته امان دے
يو کور ستاسي د سردار ابوسفيان دے

بل د هر وګړي خپل کور او خپل سرای دے
او دريم پاکه کعبه چي کور د خدای دے

څوک چي ننوزي په دغو کي يَوۀ ته
هيڅ تاوان به بيا څوک نۀ رسوي دۀ ته

شول غوږ غوږ کاڼي او بوټي دې اعلان ته
سلامي شول ټول وګړي دې احسان ته

په درزا چي ؤ کوم زړۀ هغه ډاډه شو
چي خازه ؤ کوم يو مخ هغه تازه شو

چې یې دے شاړۀ هغوی اوس پرې را ټول شول
په مکه کې سره دوی کور او کهول شول

چې له خپله ښاره کړے موږ هجرت دے
دا هجرت خو نو د هغه چا سنت دے

چې ښووله یې هر چا ته سمه لاره
ایستل شوے ؤ په دغه تور له ښاره

خو چې راغے له بري سره بیا کور ته
نو هیڅوک یې هم و دار ته نۀ کړ پورته

دغه کار یې موږ منو چې دا ډېر ښۀ دے
خو پخپله مو عمل پرې کړے نۀ دے

له بري سره چې ننوزو خپل ښار ته
نو اول ابوسفیان خېژوو دار ته

و ملګرو ته یې خپل که د خدای کور وي
یو هم ځای د امان نه وي، ورته اور وي

هغوی ځان باسي یوې یا بلې خوا ته
ورې پناه چرته بل دا رنګه یو چا ته

چې دوی بېرته ښار نیولو ته تیار کړي
چې په دُوی ابوسفیان زمونږ په دار کړي

خدای خبر چې لا به څو ابوسفیانه
ورو په خپلو کې مونږ دا رنګه له میانه

او ملګري به یې بل جنګ ته اړباسو
خپل وګړي بېرته خپل جنګ ته اړباسو

۲۷ مئ ۲۰۰۸ع

د ژړا ځای

زهٔ وم پېغله، تاسي چيغه کړه چي جنګ دے
پر وطن مو دښمن راغے کار د ننګ دے

زما پلار درسره لاړ په دغه وخت کي
شو نصيب زموږ هم وياړ په دغه وخت کي

ننګياليو پر دښمن وکړل وارونه
جنګياليو کول داسي ګزارونه

چي تکان ترې د دښمن لوی لښکر و خوړ
زما پلار چي په دا جنګ کي خپل سر و خوړ

تاسي و ويَل و ما ته چي مهٔ ژاړه
تېنګه کړې ده اوس موږ د دښمن غاړه

وخت نزدې دے چې هغه به بربادېږي
ستا وطن به ستا دپاره آزادېږي

بې اسرې ګوره و نۀ واېې خپل ځان ته
شهيد پلار چې يې ورکړې و کوم ځوان ته

د وطن د ښو ځوانانو هغه سر دے
سور ګلاب دے، د سهار په پرخه تر دے

په لږ وخت کې به وادۀ شې و هغۀ ته
ور نزدې به لکه زړۀ شې و هغۀ ته

نو په دې خوږه وېنا شوم زۀ ډاډمنه
و مې نۀ ژړل، رښتيا شوم زۀ ډاډمنه

زۀ وادۀ شوم تاسي بيا راغلاست چې جنګ دے
زوړ دښمن خو مو ايستلے ښۀ په ننګ دے

خو چې څوک يې په ايستو کې زموږ مل ؤ
د رښتيا ملګرے نۀ ؤ، هغه غل ؤ

چې ریښې یې د غلیم راسره پرې کړې
نو یې ټینګې په دې ځای کې خپلې پښې کړې

زموږ جنګ شو له هغهٔ سره بیا نوے
آزاد نهٔ یو تش دښمن دے بدل شوے

اوس له تاسې هم په دې کې مرسته غواړو
نو په دا زما میړهٔ درسره لاړو

چې هغه شو قرباني نو تاسې واړه
راغلاست ماته چې مهٔ ویر کوه مهٔ ژاړه

وخت نزدې دے چې دښمن به بربادیږي
ستا وطن به ستا دپاره آزادیږي

ستا سړے که تللے خوا ته د جنت دے
په وجود کې ستا یې پروت یو امانت دے

هیله دا کوو له خدایه چې دا زُوی شي
ستا د کور روښان څراغ به وي چې لُوی شي

نو په دې خوږه وينا شومه ډاډمنه
و مې نه ژړل، زهٔ بيا شومه ډاډمنه

امانت زما د ګران شهيد چې زُوی شو
دغه زُوی په تيرېدو د عمر لُوی شو

تاسي بيا راغلاست چې ختم لا جنګ نهٔ دے
رسېدلے پای ته کار لا د ننګ نهٔ دے

يو ځل بيا زموږ دښمن دے بدل شوے
يو ځل بيا زموږ په کور کې شو جنګ نوے

اوس له تاسو هم په دې کې مرسته غواړو
نو زما ځلمے زوی هم درسره لاړو

د هغهٔ والوت له تنه سره سر هم
ماته ځکه چا را نهٔ وړ دا خبر هم

چې له ما بل جنګيالے نهٔ ورتهٔ لاس ته
د زُوی کونډه مې د پلار پر کور ده ناسته

اوس به زۀ او هغه دواړي سره ژاړو
په دې نۀ چي کور سپېرۀ شو زموږ دواړو

ژړا دا ده چي که دلته په دې رنګه
بدلَوو دښمن، موږ پس له هره جنګه

نو خدای مۀ کړه چي يو داسي بدحال خور شي
چي هر کور په شان زما د ويجاړ کور شي

مرګ يې و ګنډي د هر نرګاړي شونډي
شي له موږه سره پاته کونډي کونډي

۳۱ مئ ۲۰۰۸ع

سندري

{د داغستاني شاعر رسول حمزه د يوهٔ نظم عکس}

مسافره چي تيار شې تهٔ سفر ته
دغه وخت به دي دا خيال راځي و سر ته

چي په مخه به خوارۍ درځي په لار کي
هم سترېيا شته او هم لوږه په دې کار کي

نو به اړ يې چي څهٔ شَے درسره واخلې
هم ډوډۍ او هم به مَے درسره واخلې

خو چي کله شا کوې خپل کلي کور ته
دغه وخت که دي وي مخه زموږ لور ته

پر طرف زموږ د سيمي را روان يې
نو له دغسي خوارۍ بيا په امان يې

چي له ځانه سره شَے هم را وا نخلې
ډوډۍ مۀ را اخله، مَے هم را وا نخلې

موږ دا هر څۀ ورکوو خپل مېلمانۀ ته
هرکلے د زړۀ له کومې وايو دۀ ته

وي مېرمني مو د اور و څنګ ته ناستې
پخوي ورله ډوډۍ او پاسته پاستې

تر هر څۀ رالره دا خبره ښه وي
چي پر خپل غولي مو ناست راته مېلمه وي

د خوړلو هر يو شَے يې وي و مخته
په پيالو کي پراتۀ مَے يې وي و مخته

مسافره چي تيار شې تۀ سفر ته
دغه وخت به دي دا خيال راځي و سر ته

چي په لاره کي دي ګام پر ګام خطر سته
هم دي مال تلای شي او هم وېره د سر شته

نو به اړ یې چې خنجر درسره واخلې
یا تېره توره او سپر درسره واخلې

خو چې کله شا کوې خپل کلي کور ته
دغه وخت که دي وي مخه زموږ لور ته

پر طرف زموږ د سیمي را روان یې
نو له دا رنګه خطره په امان یې

چې له ځانه سره شَے هم را وا نۀ خلې
خنجر څۀ دے، تش لرګے هم را وا نۀ خلې

دے هر څوک خبر د دې سیمي له خویه
غرونه هم د مېلمانۀ دي ساتندویه

غل، غدوی هغۀ ته لار نیولای نۀ شي
ورته مخه د چا پلار نیولای نۀ شي

او که ګوري په کاږه نظر څوک دۀ ته
د زمرو د خاوري دغه مېلمانۀ ته

نو به سم د کوربنو ورته خنجر وي
له بدنه به یې بېل هغه دم سر وي

مسافره چي تیار شې تهٔ سفر ته
راشي خیال د سپېرې لاري دي و سر ته

نو به اخلې بیا له ځان سره سندري
چي په خوند کي وې خوړې لکه شکري

پرې به غم غلطوې په خپل مزلهٔ کي
بېخوندي به دي ځای نهٔ نیسي په زړهٔ کي

خو چي کله شا کوې خپل کلي کور ته
دغه وخت که دي وي مخه زموږ لور ته

پر طرف زموږ د سیمي را روان یې
نو له داسي بېخوندۍ به په امان یې

یې خبر به تهٔ هم نهٔ له دې خبري
چي لرو موږ دلته ډېري ښې سندري

چي يې اوري نو غمونه يې ټول هېر وي
ډېر ښهٔ سات د مېلمانهٔ راسره تېر وي

خو بيا هم چي تهٔ زموږ په خوا را واوړې
که سندري هم له ځانه سره راوړې

نو موږ نهٔ وايو چي دې ته اړتيا نشته
ولي و وايو چي دې ته اړتيا نشته

څهٔ تاوان لري چي ډېري شي سندري
لا به ښه وي چي پرېوانه وي شکري

د فطرت مرسته

زۀ خبر شوم چې دے ژر مېلمه راتلونکے
زما کور ته هغه ستر مېلمه راتلونکے

نو لګيا شوم چې جونګړه کړمه سمه
په نن شپه کې يې تيارۀ و ساتم کمه

وو په کور کې يو څۀ تېل راسره پاته
په دې وخت کې په ښه راغلل هغه ماته

دا مې واچول و خپل زاړۀ څراغ ته
په رڼا کې د څراغ راغے دماغ ته

دغه خيال چې دا څراغ خو بېخي زوړ دے
له زړتيا پرته دا هم ده چې ډېر ووړ دے

ده رڼا یې ډېره تته، ډېره کمه
بله دا چې دا جونګړه نۀ ده سمه

ورته ګوره څومره تنګه او وړه ده
تر نیکۀ زما، په عمر دا زړه ده

چې وخت راشي نو په دې به شرمنده یم
چې د څنګه مېلمانۀ چې زۀ کوربه یم

د هغۀ د شان وړ ځای راسره نشته
داسي لُوی او ښکلې سرای راسره نشته

چې په یخو او خوږو وږمو ودان وي
په رڼا د یَوۀ لوی څراغ روښان وي

ومه ناست د هغه تت څراغ رڼا ته
چې تر اوسه لا څۀ تېل وو پکې پاته

مګر دغه تېل زما تر اړتیا کم وو
په نن شپه کې مې ربنتیا تر اړتیا کم وو

ما ویَل که مېلمه ژر را نغے کور ته
ټینګ به نۀ شي دغه تېل د څراغ اور ته

ژر به و سوځي او ډېر ژر به تمام شي
په تیارۀ به پټ زما غولے او بام شي

او زما دا اندېښنه بېځایه نۀ وه
په رښتیا دا اندېښنه بېځایه نۀ وه

همدغسي یو حالت راغے را باندي
تېل تمام شول د هغه تر راتګ وړاندي

زما زړۀ په دغه حال کي په درزا شو
درزا څۀ وه، هغه دا رنګه ګویا شو

چي جونګړه هسي هم وه ډېره تنګه
د دې لُوی مېلمانۀ وړ نه وه هیڅ رنګه

اوس بیا ګوره چي څراغ هم پکي مړ شو
ښه شوه توره چي څراغ هم پکي مړ شو

نو مېلمه کښېنوم خدايه زهٔ اوس چرته
هغه بوزم له دې ځايه زهٔ اوس چرته

زما زړهٔ چې ويل کوم څهٔ په درزا کې
د "فطرت" به خيال بند شوے وي په دا کې

په خبره به يې سم وي پوهېدلے
چې ډېر ښهٔ زما په غم وي پوهېدلے

نو به زړهٔ وي د هغهٔ را باندې سوے
په خپل کار پسې به ژر وي روان شوے

ځنډېدلے به وي خود چرته پر لاره
غافل شوے مګر نهٔ ؤ دے له کاره

چې را ستون شو کله بېرته و دې لور ته
نو رڼا ښکارېده کښته او هم پورته

په مزه مزه يې لمر ؤ را اخستے
دا څراغ هغهٔ پر سر ؤ را اخستے

چي بيا پورته راته بل پر شنهٔ آسمان ؤ
زما کور غوندي د خدای دا ټول جهان ؤ

دغه وخت نو زما ستر مېلمه هم راغے
چي يې وم په انتظار هغه هم راغے

زهٔ خوشحاله وم او هسکه مي وه غاړه
چي زما کور او زما څراغ اوس دواړه

د دا هسي مېلمانهٔ دپاره سم وو
په رښتيا هم، نهٔ څهٔ زيات او نهٔ څهٔ کم وو

۱ جون ۲۰۰۸ع

د اوسپني کلا

چي وتمه زهٔ په دوه لاسه دنيا ته
هغه وخت دا ښوول شوي وو، و ماته

چي هر ځای ښهٔ په لُوی زړهٔ کوه خبره
و هيچا ته کمه مهٔ کوه خبره

مړه خبره علامه د بېوسۍ ده
ډېره ستره علامه د بېوسۍ ده

او بېوسو ته تل نهٔ سړے، سړے شي
چي وېرېږي له سايې ، دوی ته زمرے شي

ما هم نهٔ غوښتل چي شم داسي بېوسه
چي چيچي به راته غاښ کس و ناکسه

نو دنیا ته سوم ور ګډ په هسکه غاړه
وه خبره مي هم لوړه او هم لواړه

څوک مي نه لید چي له ما سره به سم ؤ
هر سړے زما په خیال تر ما ډېر کم ؤ

خو چي کړه به ورته ما ترخه خبره
شوه بلا به راته دا ترخه خبره

راته و به شوې شل دا رنګه خبري
چي پر زړهٔ به لګېدې لکه ډبري

چي را ستون به شوم نو زړهٔ به مي تک شین ؤ
څوک مي نهٔ لید چي تر ما به ډېر غمګین ؤ

چي وتمه په شنهٔ زړهٔ زهٔ وَ دنیا ته
هغه وخت دا ښوول شوي وو، و ماته

چي که ژوند تېروول غواړې ښهٔ په نره
اوس څوک نهٔ شې وېرولای په خبره

د خبرو زمانه ده زياتي تېره
كه وتې نو چي ډنډه دي نۀ كړې هېره

بې ډنډې درته ګرانېږي د ژوند چاره
هر سړے به غابښ چيچي درته پر لاره

ما هم نۀ غوښتل چي نور مي ځوك زهير كړي
هيڅ بې هيڅه مي اخته د ځان په وير كړي

چي وتمه نو ډنډه هم راسره وه
بې اسرې نۀ وم اسره هم راسره وه

خو چي وكتل دنيا د ډنډې لور ته
شل ډنډې شوې خوا و شا راته را پورته

چي ولاړ وو ځوك د دغو ډنډو شاته
زۀ هغو ته مخامخ وم هغوى ماته

ما به سر د چا مات كړے يا به نۀ وي
چا به زخم له ما وړے يا به نۀ وي

خو زما ککرۍ شل ځایه شوه ماته
نښانونه د ډنډو شول باندي پاته

چي په ماته ککرۍ وتم دنیا ته
هغه وخت دا ښوول شوي وو، و ماته

چي یَوه خبره نهٔ کړې باید هېره
نن سبا ده د ډنډې زمانه تېره

کار به اخلې اوس د تور توپک له زوره
نو را و یوست ما توپک له خپله کوره

مګر تا پر دروازه باندي له مانه
توپک واخست چي دا څهٔ کوې نادانه

په عِوض کي د یوې ترخې خبري
درته و شوې تر هغې څومره بتري

کوم مهال چي دي یَوه ډنډه کړه پورته
شل ډنډې شوې را اوچتي ستا و لور ته

اوس که ستا له خوا را پورته یو توپک شي
شل توپکه به هغه دم درته ډک شي

زړهٔ دي مات شو، سر دي مات شو په دې لار کې
که توپک اخلې نو مرې به په دا کار کې

که ده ګرانه زندګي دربانديې ډېره
کړه د اوسپني کلا تر ځان چاپېره

او د اوسپني کلا ده خوږه ژبه
دي په امن چي د چا ده خوږه ژبه

۳ جون ۲۰۰۸ع

لاړښود

کوټل شوي وو زموږ دا خوږمن زړونه
په درد ډکه وه د هري سينې خونه

وې په تن کي مو لمبې بلي د قهر
را ختلي مو نوکونو ته وو زهر

وو بېتابه د هر چا لاسونه دواړه
چي را ټينګه کاندي ژر د دښمن غاړه

په دې حال مو دَے تر هر چا ښهٔ خبر ؤ
په خپل ځان او خپله پوهه يې باور ؤ

په هنر هنر يې ټول سره را ټول کړو
د خپل خيال په ترازو کي يې موږ تول کړو

ځان ته دهٔ زموږ د وَس اندازه وکړه
په ښهٔ شان يې د هر کس اندازه وکړه

له دا وروسته يې نو ټول دې ته تيار کړو
چې ور لوټې لوټې ژر د غليم ښار کړو

دَے له مخه شو او موږ په دهٔ پسې وو
د سيلاب غوندي روان څپې څپې وو

دَے سالار ؤ اوس او موږ يې جنګيالي وو
لکه دَے داسي موږ هم ټول ننګيالي وو

وو روان چې د غليم ښار کلابند کړو
سم هغهٔ ته زور د متو ور څرګند کړو

چې کوټلي يې وو داسي زموږ زړونه
په غم ډکه کړه نن موږ د هغهٔ خونه

زور د متو مو دا رنګه ور څرګند کړ
چې دننه مو په ښار کي کلابند کړ

ترې را تاو لکه زمري ټول شا و خوا شوو
د دېوال په نړوَلو يې لګيا شوو

په دې حال کي وارخطا راته غليم شو
سپين ببرغ يې راته پورته کړ تسليم شو

راته لري ور د ښار د دروازې شو
سالار مخکي ؤ، لښکر يې ورپسې شو

ور دننه شول دې ښکلي ښار ته واړه
ککرۍ يې نن اوچتي وې له وياړه

ښار ساتونکو وسله ايښې وه پر مځکه
د کور لاره وه له هر چا ځخه ورکه

پوهېدل نۀ په ولاړه، نۀ په ناسته
موږ لګيا وو چي ترې هر څۀ راوړو لاس ته

ټول تارونه د خطر مو دلته پرې کړل
د ښار خلک مو دا رنګه بې وسلې کړل

چي و چا ته يوه ستن هم نۀ شوه پاته
دښمن و خوړله داسي بده ماته

چي کوټلي يې وو داسي زموږ زړونه
ورانه کړې مو وه نن د هغۀ خونه

اوس مو غوښتل چي د سوبي جشن جوړ کړو
موږ د دې ګټلي لوبي جشن جوړ کړو

او د داسي کار دپاره په دې ځای کي
يو محل جوړ ؤ د دغه ښار په پای کي

و هغۀ ته وه بس يکي يوه لاره
شوه يې خلاصه دروازه زموږ دپاره

موږ ور مخ لکه سېلاب ځېي ځېي شوو
د محل طرف ته يو په بل پسې شوو

مګر دا ځل نو سالار د مخه نۀ شو
را پسې تر شا په شاني د شپانۀ شو

موږ رمې غوندي محل ته شوو دننه
کوم مهال چي واړه هلته شوو دننه

پر سر باندي مو عذاب راغے له پاسه
دروازه راپسې بنده سمدلاسه

زموږ خپل دغه سالار کړله پخپله
او کیلي یې ښۀ په قلف کي و پیچله

قلف چي بند شو، ترې یې بېرته را بهر کړه
داروغه ته یې د دغه زندان ورکړه

۴ جون ۲۰۰۸ع

د تن غړي

{د حضرت علي ؓ د يوهٔ قول په رڼا کي}

په وجود چي مي لُوی خدای وو پوري کړي
سترګي، لاس، پښې، خُلهٔ، غوږونه او نور غړي

دا هر يو زما نوکر، زما غلام ؤ
په چوپړ زما به بوخت سهار ماښام ؤ

دغه هر نوکر په ما څَکل خوندونه
دغه هر غلام په ما خوړل قندونه

په دنيا کي که هر نور ؤ که هر رنګ ؤ
په دنيا کي که هر ساز ؤ که هر شرنګ ؤ

په دنيا کي که هر ډول خوشبويي وه
په دنيا کي که خوارهٔ ؤ که ښادي وه

چې زما به پکې کوم يو شے په کار شو
هر يو غړے د بدن به مې تيار شو

چې را وا يې چَوي ماته په لمن کې
وم خوشحاله په دا هسې انجمن کې

چې تمام غړي يې وو زما دپاره
مخ يې نۀ اړاوۀ هيڅ زما له کاره

که به زۀ ومه خوشحاله دوی خوشحال وو
که به زۀ وم په زاوال، دوی په زاوال وو

له ما نۀ شول په يَوۀ حال کې هم سترې
سترګې، لاس، پښې، خُلۀ، غوږونه او نور غړې

سترګې، لاس، پښې، خُلۀ، غوږونه او نور غړې
وو دا هسې نوکران چې خدای راکړې

ورو ورور واړه پر خپل وخت باندې زاړۀ شول
چې زاړۀ شول نو عجبه سخت درانۀ شول

چي درانۀ شول نو زما د وړو بار شول
درواغ نۀ وايم، رښتيا د وړو بار شول

تر دې بار لاندي مي ملا لاړه کږه شوه
تر دې بار لاندي مي سا لکه اره شوه

تېرېده را تېرېده مي پر خپل ستوني
په بيا بيا حلالېدمه په ژوندوني

کشاوۀ مي دغه بار تر خپله وسه
خبر نۀ ومه له داسي يَوۀ کسه

چي ويرېږي لږ و ډېر له خپله خدايه
دا زما درانۀ هڅوکي تر څۀ ځايه

پر وړه راسره واخلې د ګور خواته
تر سرحد واړوي ما بلي دنيا ته

دغه حال ګوره ؤ چا "مرګي" ته وړے
هغه ؤ دومره همت راسره کړے

بل جهان ته يې له ما سره وو وړي
سترګي، لاس، پښې، خُلهٔ، غوږونه او نور غړي

سترګي، لاس، پښې، خُلهٔ، غوږونه او نور غړي
په خوارۍ ما بل جهان ته وو راوړي

په دې ځای کي دا ټول ماته په بل شان شول
نوکران وو اوس سپين سترګي دښمنان شول

دا سپين سترګي دښمنان دې ته تيار شول
ټول د حشر پر مېدان دې ته تيار شول

چي زما خلاف هر يو خپل ځان ګواه کړي
د خدای مخته مي بيان هره ګناه کړي

بيا چي و شوه اجازه ورته له خدايه
نو را پورته به شو يو له خپله ځايه

او ويَل به يې په ما يې کړې غلا ده
هغه بل به ويل، بده خو لا دا ده

دهٔ په ما باندي ځبېښلې پردۍ شونډې
بل به وې، په ما يې حق و خوړ د کونډې

په دې توګه چې ما ځومره بد وو کړي
دوی مېدان ته وو د حشر ټول راوړي

غټ يې درمن دلته ډېر د قاف تر غرهٔ شو
اوس نو فضل که د خدای چرته و نهٔ شو

سرهٔ دوزخ ته به دوی هم راسره رغړي
سترګې، لاس، پښې، خُلهٔ، غوږونه او نور غړي

۷ جون ۲۰۰۸ع

زما شپیلۍ

یــوه پېـغـله ناخبــره لــه جهــانه
و اوبو ته د چینې وه را روانه

پر وږه باندي يې پروت خالي منګے ؤ
په سپین لاس کي يې صفا سپین کټورے ؤ

زۀ په خپله لېونۍ ځواني غره وم
له چینې سره نزدې ولاړ ښکاره وم

ما وېَل دا بې نیازي به يې کړم ورکه
دا که هر څو ځان ته وايي ملايکه

خو را اړوي به ماته سترګي توري
په نظر د سوداګر به راته ګوري

په غورځنګ به يې راځي د زړګي وينه
ژر به پوهـ شي چي څهٔ شے ده مسته مينه

مګر ما چي څهٔ ويَل هغسي نهٔ وه
په څرګنده که هغه ټوله زړهٔ زړهٔ وه

په مزاج کي د مرمر د بت په شان وه
نهٔ خبره په زاړهٔ او نهٔ په ځوان وه

په واړهٔ ګام شوه تر ما اوبو ته تېره
له هر څهٔ نه بې پروا اوبو ته تېره

خپل منګے يې د اوبو پر غاړه کښېښود
کټورے يې د اوبو پر غاړه کښېښود

هغه پېغله چي تر ما شوه داسي تېره
د رڼې چينې په خوا شوه داسي تېره

نو ورو ورو شوله لګيا چي منګے ډک کړي
خو ما نهٔ غوښتله دا چي منګے ډک کړي

شوم لګیا چې دا اوبهٔ کړم ترې نه پاته
پام را واړوم د دې د ځان و خوا ته

خُلهٔ مې کښېښوده پر خپله شپېلۍ باندې
چې نغمې یې شوې رواني وروسته وړاندې

ورته و نیو غوږ هم بوټو او هم کاڼو
ګډا پیل کړه ورته هرې خوا ته پاڼو

خو پر دې باندې یې هیڅ اثر و نهٔ شو
په دا هسې حال کې بل هم یو کار وَ شو

یو سپین آس پر لاره باندې را روان ؤ
پر دې آس باندې سپور تور غوندې یو ځوان ؤ

د دې ځوان ؤ ښایسته توپک په غاړه
دې چې ولید نو په بېړه شوه ولاړه

منګی پاته شو، چینه یې شوله هېره
په دې ځوان پسې یې نیغ کتل تر ډېره

وه چي څنګه اوس هغسي پاته نهٔ شوه
د مرمرو نجلۍ نرمه شوه، زړهٔ زړهٔ شوه

هغه پېغله د چينې پر دغه غاړه
وه تر ډېره پوري دغسي ولاړه

چي منګې او کټورے يې وو راوړي
وو هغه يې هم زما په شان هېر کړي

دا ولاړه د تور ځوان په ننداره وه
په خپل خيال کي د هغهٔ تر شا سپره وه

ما به و کتل شپېلۍ ته او بيا دې ته
په حېرت کي ومه ډوب دې ننداري ته

محسوس کړے مي په دا وخت کي يو لاس ؤ
چي يو چا ايښے زما پر وږه پاس ؤ

چي مي واړولې سترګي کله شاته
وه نزدې يوه بوډۍ ولاړه ماته

پر زړو چاودلو شونډو يې مسکا وه
پوهېدلې په خبره باندي دا وه

راته و يې ويَل ځوانه ځان خبر کړه
د دې دنګو غرو له شانه ځان خبر کړه

دلته باز د خلکو خوښ بلبل يې هېر دے
تر شپېلۍ د تور توپک زړهٔ راکښون ډېر دے

که دا غواړې چي دي پېغلې درته خاندي
نو بيا ورکړه دا توپک پر شپېلۍ باندي

۸ جون ۲۰۰۸ع

ورک ماشوم

چې له خپله کاره راغلم کله کور ته
د کور بام ته په دا و ختمه پورته

چې یې سمه له نږدې ننداره وکړم
ځان پرې پوه کړمه او بیا یې چاره وکړم

تېره شپه ؤ په باران کې څڅېدلے
ډېر ګنده ؤ په باران کې څڅېدلے

ساعت پس چې د خپل کور له دغه بامه
یو ځل لاندې لاړ نظر زما ناپامه

را روانه یوه پېغله په ورو ورو وه
نوک یې ونیو چې تر ما په تېرېدو وه

چي خبره يې کوله وارخطا شوه
خو بيا هم يې دا ويَل راته لګيا شوه

چي ښېځي د ګرځېدو نۀ يم اوس نوره
ماشوم ورور مي را وتلے دے له کوره

په هغۀ پسې مي ځان دے سترے کړے
و مي نه موند په هيڅ ځاى کي هم سپېرمړے

تۀ لږ و ګوره، له تا سره خو نشته؟
زۀ حيران شوم چي "له ما سره خو نشته؟"

بيا چي و ګورم ښۀ سم نو ورته وايم
"نۀ نۀ زۀ خو پر دې بام باندي تنها يم"

چي يې واورېده له ما دغه خبره
لکه نۀ چي وي رښتيا دغه خبره

په تلوار هغه له ما روانه نۀ شوه
ژر پر لار هغه له ما روانه نۀ شوه

په کتو يې وې دا رنګه سترګي دواړي
لکه دا چي دا کوم څوک دا مهال غواړي

هغه پاس زما د کور پر دغه بام وي
زهٔ يې نهٔ وينم د دې ښهٔ ورته پام وي

بيا چي تله نو هم په نهٔ زړهٔ شوه روانه
داسي نهٔ وه چي په ښهٔ زړهٔ شوه روانه

مخته تله مګر بيا بيا يې کتل شاته
پر حال باندي يې افسوس راغے و ماته

ما ويَل دا به تر څو دا هسي ګرځي
خوارکۍ به په کوڅو دا هسي ګرځي

دا ماشوم بلا وهلے ګوره څهٔ شو
مځکي و خوړ که آسمان ته په خاتهٔ شو

بيا مي و ويَل، دا هم ډېره ساده ده
آس د عقل ښايي نهٔ لري پياده ده

ورک ماشوم چي لټوي څوک پر بام پورته
باور نهٔ کوم چي بيايي به يې کور ته

بيا چي شوم را کوز له بامه په دا حال کي
نو هم ورور مي د دې پېغلي ؤ په خيال کي

ما ويَل بلا وهلے ګوره څهٔ شو
مځکي و خوړ که آسمان ته په خاتهٔ شو

چي مي دغه انديښنه شوه ښه ژوره
هغه وخت چا راته وکړه دا خبره

چي تهٔ څله يې لګيا په خوشي فکر
چي کوې د دغي کومي پېغلي ذکر

هغه ده ښېخي بې وروره او بې خوره
ده يوائي هم له پلاره هم له موره

چي ورور نهٔ لري نو ورور يې څنګه ورک شو؟
په دې ماته ځان ښکاره هغه هلک شو

چي د دغي ښايستې پېغلي په کار ؤ
آواز کړے هغې ماته په وار وار ؤ

مګر ما خبره وا نۀ وریده سمه
ماشوم نۀ وم مګر پوهه مي وه کمه

وو غوږونه مي د عقل کاڼۀ دواړه
په خالي لاس هغه څوک راځخه لاړه

یاداوۀ چي یې ورک وروړ خو زۀ یې غوښتم
ؤ پر خُلۀ یې ذکر نور خو زۀ یې غوښتم

۱۵ جون ۲۰۰۸ع

دېوال

چې له تاسې مرور ستاسې نصیب ؤ
ستا بابا له غریبانو یو غریب ؤ

دغه وخت چې مې تهٔ مخته وې ولاړه
صراحي وه د خیام ستا هسکه غاړه

سپین تندي دي ګونجه نهٔ درلوده ورین ؤ
ستا بارخو په سپین کې سور، په سرهٔ کې سپین ؤ

په دوو سترګو کې دي یو سمندر نور ؤ
په سرو شونډو کې دي یو دریاب سرور ؤ

غونډه زنه دي و خال ته اړه نهٔ وه
ستا ښکلا د کشمیر شال ته اړه نهٔ وه

په رښتیا وې د دې وړ ستا زلفې تورې
چې یې سترې ځان هوسا کاندي په سیورې

ښکارېدې لکه سپوږمۍ ته شنهٔ آسمان ته
د هر شي پام دې را ګرځاوهٔ خپل ځان ته

چنارونو اخست خوند دا ستا له قده
باچهې دې د ښکلا وه بې سرحده

دغه دومره ښکلا ټوله وه ستا خپله
پکې هیڅ پور کړې نهٔ ؤ تا له بله

ټوله تهٔ وې چې مې مخته وې ولاړه
صراحي وه د خیام ستا هسکه غاړه

بیا چې کله خپل نصیب درسره یار شو
ستا بابا په امیرانو کې شمار شو

دغه وخت چې مې بیا مخته وې ولاړه
د سرو زرو غاړګۍ دې وه په غاړه

تر پېزوان دي وې خوږوکي شونډې لاندې
ځړولے دي ؤ ټیک پر تندي باندې

لګولے دي پر زنه باندې خال ؤ
اچولے دي پر سر د کشمیر شال ؤ

په کجلو دي وې دواړې سترګې توري
ښکارېدل دي په لباس کې رانۀ ستوري

خوشبویي دي لګولې د ختن وه
د ختن وه که د کوم یوۀ وطن وه

بند په دې زر او لباس کې زما پام ؤ
ستا وجود تر دې دېوال رانه نهام ؤ

په ستاینه چې دي ډک زما ګفتار ؤ
هغه تۀ پخپله نۀ وې، ستا سینګار ؤ

در وتلای نۀ شوم زۀ ستا له زېوره
ستا کړۀ وړۀ مې ټول غایب ؤ له نظره

او حال دا چي تۀ مي مخته وې ولاړه
د سرو زرو غاړګۍ دي وه په غاړه

چي نصيب نور مهربان ستا پر بابا شو
تاج و تخت په ګوتو ورغلل، باچا شو

دغه وخت چي مي بيا مخته وې ولاړه
د محل د هغه لوی حوض پر غاړه

چي اوبۀ يې تکي شنې لکه آسمان وې
فوارې په چمنونو کي چالان وې

تخنولې يخ شمال د ونو پاڼي
وې خوشحاله په دا حال د ونو پاڼي

پر هر ګل پراتۀ د پرخي سپين غمي وو
د هوا وزر لاندۀ په دا نمي وو

داسي مينځي دي لګيا وې په خدمت کي
لکه حوري چي ځوک ويني په جنت کي

بند په دغه چاپېرچل کي زما پام ؤ
ستا وجود تر دې دېوال رانه نهام ؤ

په ستاینه چي دي ډک زما بیان ؤ
هغه تهٔ نهٔ وې، د دې ځیزونو شان ؤ

دا هر څهٔ ښکارېدل ډېر نزدې و ماته
ستا کړهٔ وړهٔ او ستا سینګار تللي وو شاته

تهٔ که څهٔ هم وې نزدې راته ولاړه
د اوبو د یَوهٔ شنهٔ حوض پر غاړه

۲۶ جون ۲۰۰۸ع

وَ اَنَّهُمۡ يَقُوۡلُوۡنَ مَالاَ يَفۡعَلُوۡنَ

الشعراء – آیت ۲۲٦

او بې شکه دُوی (شاعران) هغه څۀ وايي چې کوي يې نۀ

زۀ شاعر وم ملغلره مې هر خيال ؤ
بيان کړے مې په شعر کې دا حال ؤ

چې زړګے دے يوې پېغلې له ما وړے
په ژوندون يې رانه مړے دے جوړ کړے

راپسې يې د بلا غوندې بېلتون دے
په ازغيو مې سورَے سورَے ژوندون دے

يمه تږے او سراب زما نصيب دے
د خوږو شونډو کوثر يې د رقيب دے

چې خواخوږي مې خبر په دغه حال شول
زما مخې ته را غونډ ټول په دې خيال شول

چي مي وکړي يو ځۀ مرسته په دې لار کي
اساني راله پېدا کړي په دا کار کي

خو پوښتنه چي يې وکړه نو حېران شول
له جوابه مي په دې سخت پرېشان شول

چي دا کومه شالېلا چي ما ستايله
په ژړا به ومه دا چي ما ستايله

په دوو سترګو هغه ما ليدلې نۀ وه
په خپل ژوند کي مي رښتيا ليدلې نۀ وه

وم خبر يې نۀ له ځايه، نۀ له نومه
هيڅ اته پته يې نۀ وه را معلومه

زۀ شاعر وم ملغلره مي هر خيال ؤ
بيان کړے مي په شعر کي دا حال ؤ

چي په جنګ کي چي بدل نولس په شل کړي
ماتې بل ته په شا ورکړي، برے خپل کړي

دې مقصد له خنګه توره خنګه لاس وي
دغه کار له خنګه سپور وي خنګه آس وي

دا او دغسې ډېر څۀ د جنګ په اړه
بیان کړي وو ما ښهٔ د جنګ په اړه

نو په دا تللې تر لري آوازه وه
چې په جنګ کې تجربه زما پخه وه

مخامخ بیا یو ولس شو چرته جنګ ته
هر سړي یې توره واچوله څنګ ته

ترې تیار چې شو لښکر، زهٔ یې سالار کړم
آس یې راکړ او لګیا یې په خپل کار کړم

پر دې آس چې سپرېدم نو دوی حیران شول
او چې سپور شوم نو په دې سخت پرېشان شول

چې د آس ملونې ما سمه نیوای نهٔ شوه
نو په دا راسره دا ناشونې و شوه

آس په غورزو پرزو سر شو د دُوی وړاندي
زۀ يې و لوېدم ډېر بد له زينه لاندي

زۀ شاعر وم ملغلره مي هر خيال ؤ
بيان کړے مي په شعر کي دا حال ؤ

چي يم تللے د سلوک پر پاکه لاره
څلولے مي دے زړۀ لکه هينداره

تجلې پکي د خداى راته ښکاريږي
روښان مخ د خپل اشناى راته ښکاريږي

چي يې لوستے زما دغه روڼ کلام ؤ
هغه کس به نو که خاص ؤ که به عام ؤ

لاسنيوي ته به زما وو ډېر لېواله
دا يې غوښت چي ځان را و رسوي ماله

په دې هيله چي زما تر نظر لاندي
سفر وکړي د سلوک پر لاره باندي

د عرفان دا هسي تږي تږول لګيا وو
دلته هلته په لټون اخته زما وو

که خلوت، که خانقاه که کور د خدای ؤ
دُوی په ما پسې کتلې هر پاک ځای ؤ

شپه و ورځ په دا لټون وو سرګردانه
مګر هغه وخت شول ټول سخت پرېشانه

چي يې و موندلم زهٔ په مېخانه کي
پوره ډوب وم د شرابو په پياله کي

۴ جولای ۲۰۰۸ع

زما برخه

چیغه پورته شوه چې خدای مو مهربان دے
لوی سخي یې د سخیانو را روان دے

اراده یې دا ځل کړې ده ښه کلکه
چې و هر چاته لمن کاندي ور ډکه

هیڅ وګړے به بې برخې پاته نهٔ شي
د مودو مودو ډېر وږي به ماړهٔ شي

سُستي مهٔ کوئ بېدار کړئ خپل ځانونه
ښهٔ راغلي ته یې تیار کړئ خپل ځانونه

په ښهو ورته جارو کړئ لویه لاره
مېدان و دروئ روڼ لکه هینداره

را دننه چي شي دَے دغه مېدان ته
دا سپوږمۍ چي شي را ګډه دې آسمان ته

په قطار کي شا و خوا باندي را ټول شئ
دے به وي لکه سپوږمۍ تاسي يې شپول شئ

په ځولۍ کي به يې لويه خزانه وي
په ښي لاس کي به يې ښکلې پېمانه وي

ورکوي به په هغې يو څۀ هر چا ته
هيڅ وګړے به بې برخي نۀ شي پاته

د دې واري اراده لري ښۀ کلکه
چي و هر چاته لمن کاندي ور ډکه

چيغه پورته شوه چي خداى مو مهربان دے
لوى سخي يې د سخيانو را روان دے

په کار دا ده چي جارو شي ورته لاره
مېدان و درېږي روڼ لکه هينداره

وه دا چيغه اورېدلې هر وګړي
خپل کارونه يې وو ټول و شاته کړي

له ملنګه بيا د کلي تر بخيله
وو راغلي خلک ټول په لويه هيله

خو ولاړ پر خپل خپل ځای وو داسي واړه
لکه نن چي وي کار ټول زما په غاړه

چا ويَل راته چي دې کار ته ولاړ شه
چا ويَل په هغه بل کار پسې لاړ شه

چا ويَل کړه دا اغزَے له مخه لري
چا ويَل کړه هغه شَے له مخه لري

او ما هم په دا هر څهٔ کي ليده ګټه
له هيڅ کاره به مي نهٔ کوله نټه

سرهٔ اغزي مي بدلول غوښتل په ګلو
ومه دا رنګه لګيا په هلو ځلو

لکه نن چي دا سخي راځي تش ماته
له ما پرته نظر نۀ کوي بل چا ته

چیغه پورته شوه چي خدای مو مهربان دے
لُوی سخي یې د سخیانو را روان دے

موږ لګیا شوو چي صفا کړو ورته لاره
مېدان و دروو روڼ لکه هینداره

شوم په دغه کار کي زۀ تر ټولو ستړے
د ستړیا په دغه حال کي وم خوب وړے

چي هغه راتۀ نو زۀ داسي ویدۀ وم
چي په دې خبره هیڅ هم خبر نۀ وم

چي هر چا ده ترې اخستې خپله برخه
چي را ویښ شوم اوبۀ تېري وې له ورخه

لُوی سخي وو د سخیانو بېرته تللے
پاتېدای په داسي حال کي شي څوک غلے

ما په چيغو چيغو و ويَل چې کله
هغه راغې، تاسي ويښ نهٔ کړم زهٔ څله؟

خپله برخه ده هر چا ترې لاس ته کړې
خو زما برخه مو ده په سېلاب وړې

چې د کار وخت ؤ هر چاته ومه ياد زهٔ
نو د وېش په وخت مو ولې کړم برباد زهٔ

دُوی ويَل تهٔ هم دغسي نهٔ يې پاته
خوږه برخه د خوب و رسېده تاته

۱۰ جولای ۲۰۰۸ع

کچکول

ناقراره مي له درده بيا زړګے دے
پکي پاته دا ارمان لکه اغزے دے

چي مي ستا د مخ کاتۀ په برخه نۀ شول
زما خوار دغه خوارۀ په برخه نۀ شول

په دې نۀ چي داسي تا په خپله خوښه
ستني و ايستې زما د زړۀ تر غوښه

تۀ خو ماته په رښتيا سترګي په لار وې
دې خبري ته بېحده ناقرار وې

چي په ما وکړې د خپلي ښکلا څکه
په خوږو يې کړې پياله د زړۀ را ډکه

مګر ما د زړهٔ پیاله وه تر شا کړې
داسي و ګنه چي نهٔ مي وه راوړې

را وتلے چي سهار ومه له کوره
روان شوے چي پر لار ومه له کوره

په دا کور کي مي پرې ایښے تول کهول ؤ
را اخستے مي ترې یو خالي کچکول ؤ

دې کچکول چي را دننه کړم دنیا ته
پام مي نهٔ ؤ د چا مخ د چا ښکلا ته

وم یې پوهه نهٔ په ولاړه نهٔ په ناسته
ما کتل د خلکو جېب، د خلکو لاس ته

چي را واچوي څهٔ مال په دې کچکول کي
بند مي ټوله ورځ ؤ خیال په دې کچکول کي

ما ویَل که تر ماښامه څهٔ را ټول شي
په خیرات د خلکو ډک زما کچکول شي

دي بچي چي مي په کور کي وړي پاته
دا به وړمه په تلوار د هغو خوا ته

چي په خپل لاس برابر ورته خواړهٔ کړم
چي په خپل لاس يې نن شپه خو ښهٔ ماړهٔ کړم

داسي وم دې تش کچکول تر تا تېر کړے
د بچو غم وې تهٔ سم له ما هېر کړے

را وتلے چي سهار ومه له کوره
روان شوے چي پر لار ومه له کوره

وم روان، نهٔ مي ولاړه وه نهٔ ناسته
ما کتل د خلکو جيب، د خلکو لاس ته

دا جيبونه او لاسونه يو رنګ نهٔ وو
ډېر تر بدو لا هم بد وو، ډېر بيا ښهٔ وو

ځيني تنګ په شان د زړهٔ د يو بخيل وو
ځيني پوه وو په سخا باندي، اصيل وو

ما په منځ کي د دې ټولو ورځ کړه تېره
له کچکوله مي بهر دنیا وه هېره

چي ماښام له کوم خېرات را سره ټول شو
په هغهٔ باندي ښهٔ ډک زما کچکول شو

دا مي و ویَل په کار ده اوس نو ستون شم
یو ځل بیا د خپل کورګي خوا ته په یون شم

دغه وخت راته تهٔ بیا سترګي په لار وې
دې خبري ته بېحده ناقرار وې

چي په ما و کړې د خپلي ښکلا څکه
په خوږو مي کړې پیاله د زړهٔ را ډکه

مګر ما د زړهٔ پیاله وه تر شا کړې
داسي و ګڼه چي نهٔ مي وه راوړې

خپل کچکول مي وو د دوو سترګو په وړاندي
څهٔ مي نهٔ لیدل تر دې کچکول دباندي

نهٔ مي مځکه، نهٔ مي ياد چرته فلک ؤ
دې ته ځير وم چي کچکول مي دا وخت ډک ؤ

ما ويَل بچي مي کور دي ورېي پاته
دا به وړمه په تلوار د هغو خوا ته

چي په خپل لاس برابر ورته خوارهٔ کړم
چي په خپل لاس يې دا نن شپه خو ماړهٔ کړم

داسي وم دې ډک کچکول تر تا تېر کړے
د بچو غم وې تهٔ سم له ما هېر کړے

پای